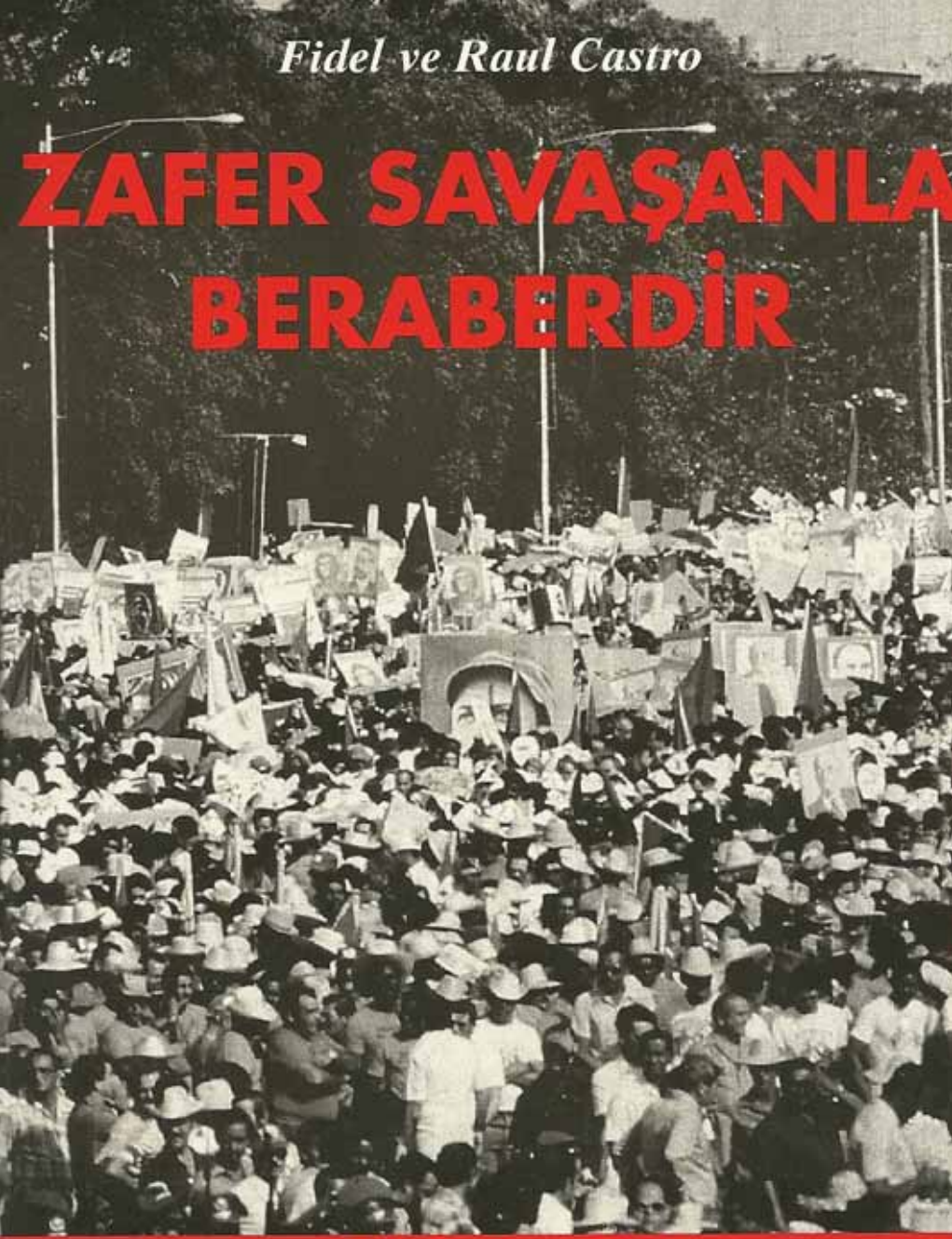
Fidel ve Raul Castro

ZAFER SAVAŞANLA BERABERDİR

Çözüm Yayıncılık

Fidel - Raul CASTRO

ZAFER SAVAŞANLA BERABERDİR

Çözüm Yayıncılık

Daha Önce Yayınlanan Kitaplarımız:

1) Örgüt İrademizle Kendimizi Yenilemeyi Başaracağız
2) Sağ Oportünist Tasfiyecilik ve Devrimci Çizgi

Mayıs 1995

ZAFER SAVAŞANLA BERABERDİR
Çözüm Yayıncılık
Piyerloti Cad. Şerefiye Apt. 45/2 Sultanahmet - İSTANBUL
Tel: 517 82 92
Çeviri: Çözüm Yayıncılık

İÇİNDEKİLER

SUNUŞ 3

35 YIL BOYUNCA EKTİĞİMİZ YURTSEVERLİK TOHUMLARI BOŞA GİTMEDİ 9
(Fidel CASTRO)

PRENSİPLER YAŞAMIN KENDİSİNDEN DAHA DEĞERLİDİR 33
(Fidel CASTRO

SARSILMAZ BİR KAZANMA İNANCIYLA SAVAŞA YÜRÜYORUZ 53
(Raul CASTRO)

SUNUŞ

Bugün yalnızca ülkemiz devrim güçleri değil, tüm dünya devrimci güçleri zor bir dönemden geçiyor.

Kararsızlar, yılgınlar, cesaretini ve inancını yitirmiş olanlar, ezilen emekçi halkların sınıf mücadelesinin tarihsel ve siyasal haklılığının, önemini göz ardı edenler bir bir kapitalizmin kapısından içeri girerek pişmanlık yemini ediyorlar ve burjuvaziyle kol kola girerek emekçi halkların haklı davasına ve kazanımlarına dil uzatıyorlar, kara çalmaya çalışıyorlar. Onlar burjuvazinin "artık dünya bana kaldı, dünyanın tek egemeni benim ve bu hep böyle kalacak, sosyalizm öldü" türü propagandalarına zemin hazırlıyorlar. Bunlar burjuva cephesine, emperyalistlerin kalemşörlerinden çok daha fazla katkıda bulunuyorlar. "Beşinci kol çalışması" artık burjuvazinin öz çalışmasına dönüştü.

İşte böylesi bir dönemde, teslim olmamak, rüzgara ve akıntıya kapılmamak, yönünü ve kişiliğini kaybetmemek devrim ve sosyalizm davasının haklı ve meşru zemininde ısrarlı olmak, emekçi halkların her türden düşmanlarına göğüs germek, Marksist-Leninist düşünce etrafında kenetlenmek tüm devrimci güçlerin tarihsel-siyasal görevleri arasındadır.

Kapitalizme karşı direnmeden, savaşmadan yenilmiş olanların onuru, geleceği, haklılığı yoktur ve onlar devrimler tarihinin çöp sepetine buruşuk birer kağıt olarak atılmışlardır. Devrimlere, sosyalizme ihanet emperyalizm tarafından ödüllendirilmiştir. Ancak işçi sınıfı ve ezilen dünya halkları onlara gereken dersi vermiştir, verecektir.

İşte Küba, günümüzde emperyalizme karşı direnme, ayakta kalma ve sosyalizmin kazanımlarını koruma mücadelesini veren birkaç sosyalist ülkeden biridir. Kübalı devrimciler "Yenilsek de geriye onurlu

ve şanlı bir direniş geleneği bırakmak istiyoruz" diyor ve direniyorlar.

Amerikan emperyalizmi sosyalist sistemin dağılmasıyla birlikte Küba'ya karşı uyguladığı ambargoyu daha da ağırlaştırıp ablukaya dönüştürdü ve hem dıştan, hem de içten çökertmeye çalıştı. Küba halkını kaçışa, kargaşaya ve sosyalist yönetime karşı ayaklanmaya kışkırttı. Ama hiçbir entrika, komplo ve karalama kampanyası Küba yönetimini ve devrimci güçleri alt edemedi.

Küba yönetimi ve devrimci güçleri emperyalizmin her türlü taktiğini boşa çıkartarak sosyalizmin kazanımlarını koruma mücadelesinde başarıyla yürümektedirler. Fidel CASTRO bir konuşmasında kapitalizme dönmektense Ada'yı batırırız diyordu. Bu sözler sosyalist sistemin dağıldığı, emperyalistlerin büyük umutlarla dünya topraklarının paylaşımındaki kavgalarını artırdıkları koşullarda sosyalizme inancın, bağlılığın ve kararlılığın ifadesiydi. Sosyalist ülkelerin pek çoğunda karşı-devrimlerin egemenliğini kurduğu, birçok ülkede silahlı mücadele örgütlerinin teslimiyete yöneldiği, sol örgütlerin sağa savrulduğu bu süreçte Fidel'in sözlerine gereken değer verilmelidir.

Marksizm-Leninizmi bir dogma gibi ele alarak bu ekolün dönemini tamamladığını, sosyalizmin sonunun geldiğini, silahlı mücadeleninin bir kenara bırakılması gerektiğini söyleyenler boş bir çaba içindedirler. Sosyalizmin inşası sürecinde revizyonist-oportünist politikalarla kapitalizme geri dönüşün koşullarını yaratanlar emperyalistlere moral ve güç kaynağı oldular. Karşı-devrimin uşakları "halkın saflarında savaşmak ve ölmek" görevlerini yerine getiremediler. Devrimin acılarını yaşamamış ve kapitalizmden sosyalizme geçişin yarattığı devrimci değerlerin, kazanımların önemini kavrayamamış döneklerin teslimiyetçiliğini, kapitalizm yolculuklarını anlamak zor değildir. Sınıflar mücadelesinin sosyalizmde de sürdüğünü, burjuvazinin yaralı kaplan misali saldırganlaştığını ve kapitalizme dönüş için bütün gücünü, olanaklarını kullanacağını kavrayamayan revizyonist, reformist, oportünist sapmalar geriye dönüş sürecini başlattılar ve kapitalizme doğru koştular. Onlar hiçbir zaman sosyalizmin geliştirilmesi ve komünizme ulaşılmasının çabası içinde olmadılar. Dünya halklarının sömürüsünden elde ettikleri paylarla belirli bir azınlığa olağanüstü lüks bir yaşam olanağı sunan emperyalistlerle ekonomik rekabeti esas alan ve temel çelişmeyi yanlış biçimde yorumlayanlar proletaryanın değil, emperyalistlerin alkışlarına layık oldular.

"Dos... Tres... Muchos Vietnam!" ("İki... Üç... Daha Fazla Vietnam!") diyen Küba Devrimi'nin liderlerinden Che GUEVARA'nın bu sloganını kavrayamayanlar sosyalist bloku geliştirmeyi değil, sistemi yok etmeyi hedeflediler. Oysa "Silahları emperyalist ülkelere ve müttefiklere

ayırmayı tercih ediyoruz" diyen Fidel CASTRO'nun uyguladığı doğru politikaya uygun hareket edilseydi, emperyalizmin bugünkü güler yüzünü görmeyecektik.

"Amerika'nın arka bahçesindeki Küba, sosyalizmi savunmak için Ada'yı batırmayı tercih edeceğini açıklar ve emperyalist abluka koşullarında direnişiyle destanlar yaratırken, başkaları emperyalistlere beyaz bayrak gösterdiler. Sosyalizmin kuruluşu ve gelişimi için on milyonlarca şehit veren, emperyalizmi, faşizmi dize getirmek için işçi sınıfının, dünya halklarının olağanüstü ölçüde desteğini alan ülkelerin "resmi" komünist partileri devrimi, sosyalizmi kapitalist pazarda satışa çıkardılar.

Zafer kazanmak için savaşmayı göze alamayanlar, daha doğrusu savaş kavramını literatürlerinden çıkaranlar iyi birer kapitalist tüccar olmayı başardılar. Devrimin kahramanı olmayı, sosyalizmi her koşulda savunmayı, bir zaferden diğerine koşmayı görev kabul edemeyenler emperyalist burjuvazinin sağladığı popülaritenin kazandırdığı şakşakçılıkla tatmin oldular.

Alkışlar iki türlü oluyor. Birincisi; sosyalizmi savunma ve geliştirme çabasıyla emperyalizme direnen, meydan okuyanların işçi sınıfı ve ezilen dünya halklarından aldığı olumlu alkışlardır. İkincisi ise; emperyalist burjuvazinin çıkarlarını savunurken, sosyalizme ihanet tavrı içerisindekilerin aldığı sahte alkışlardır. Küba halkı ve Küba Devrimi'nin önderi bugün artık herkesin kabul ettiği bir simge olmuştur.

Fidel CASTRO'nun ölümü için tarih belirlemekten yorgun düşen ABD devlet başkanları Küba'da sosyalizmin yıkılışını beklerken, CASTRO şöyle söylüyor: "Ben yok olabilirim ama ülkemiz yarın yine aynı kalacaktır." Bir ülkenin yaşamını belirleyenin tek bir birey olmadığının göstergesi olması açısından, Küba Devrimi'nin önder kadrolarından Raul CASTRO'nun bir konuşmasına da burada yer verdik.

Raul CASTRO "Devrimciler tehlikeye atılmaya hazır olmalıdırlar" sözleriyle, Fidel'den sonraki süreçte de Küba'nın güvenilir yöneticilere sahip olduğunu gösteren örneklerden birini sunuyor. Küba Devrimi mücadelesini birlikte göğüslemiş önder kadrolar 1 Ocak 1959'da zaferin kazanılmasından sonra sosyalizmin kuruluşunda da yönetici olmuşlardır.

Amerika kıtası yüzyıllardır sömürgeci güçlerin eşkiyalığı, talanı, sömürgeciliği koşullarında yağmalanmaktadır. Sömürgeci güçlere karşı yüzyıllar boyunca kahramanca direnildi, dünya halklarına devrimci örnekler sunuldu. Küba da, Avrupa kıtasından gelerek el değmemiş zenginlikleri yağmalamaya yönelen sömürgeci güçlere karşı savaşlara sahne oldu. Jose MARTİ Kübalı devrimcilerin örnek aldığı bir önderdir ve

Küba Devrimi'nde Jose Marti'nin mücadelesinin, düşüncelerinin önemli bir yeri olmuştur.

Amerika kıtasında yaşayan ezilen halkların sömürgeciliğe karşı savaşından dersler çıkararak devrimi başaran Kübalı devrimciler sosyalizmden asla vazgeçmeyeceklerini, kapitalizme geri dönmeyeceklerini ısrarla vurguluyorlar. Tehditlerden korkmadıklarını, emperyalizmle savaşmaktan -sonunda yok olma pahasına da olsa- çekinmeyeceklerini açıklıyorlar. 11 milyonluk Küba Amerika'nın "arka bahçe"sinde emperyalizme meydan okurken, kendilerini sosyalizmin merkezi görenlerin suskunluğu, Küba'ya karşı tavırlara gerekli yanıtları vermemeleri bizleri düşündürtmelidir.

Enternasyonalizmi Marksist-Leninist temel ilkelerden biri olarak kabul edenlerin yüz milyonlarla, hatta milyarlarla ifade edilen güçleri olmasına karşın, emperyalizme karşı tutarlı tavır almamaları, Küba, Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti gibi ülkelerin son yıllarda içine düştükleri bunalımı atlatmaları için gerekli yardımı yeterince yapmamaları ağır ölçüde eleştirilmelidir. Emperyalizme ve kendi ülkelerindeki gerici-faşist iktidarlara devrimci tavır alanlara, halklarının ulusal-sosyal kurtuluş mücadelesini yükseltenlere ve devrimini yapmış ülkelere, çalışmalarının karşılığı olan ücreti bile kendisi karşılayarak gönüllü doktor, öğretmen, profesör, mühendis vd. elemanlarını gönderen Küba; Angola, Nikaragua, El Salvador ve devrim mücadelesini yükselten diğer ülkelere enternasyonalist desteğini sundu. Fidel CASTRO bu yardımlarını, enternasyonalizme bağlılıklarını anlatırken övünmeyi bile gereksiz bulmaktadır. "Başkalarına yardım etmek için yapabileceğimiz her şeyi yaptık." Başkalarına yardım etmeye değil, kendi ülkelerinde sosyalizmin geliştirilmesine bile çaba göstermeyenler bu sözler karşısında utanma duygusuyla düşünmelidirler.

Raul CASTRO "Devrimciler görüşlerini yüz yüze, gözlerinin içine bakarak ifade etmelidirler." diyor. Marksist-Leninistler olarak, bugüne kadar muhatabı kim olursa olsun, eleştirilerimizi en açık haliyle ifade ettik. Küba Devrimi'nin liderleri kendi ülkelerindeki sistemi başkalarını kopya etmeden yarattıklarını haklı bir övgüyle ifade ediyorlar. Küba Devrimi'nin bu olumlu yanından alınacak dersler vardır.

Kendine özgü olma adına devrimci değerleri yerle bir eden ve ülkemiz solunun halklarımız nezdindeki saygınlığını kişisel çıkarları, kariyerizmi, benmerkezciliği, megalomanlığı çerçevesinde ele alanlar Raul CASTRO'nun şu cümlesinden ders çıkarmayı becermelidirler: "Kolektif karar kişisel bir karardan her zaman çok daha akla uygun olmuştur ve her zaman da öyle olacaktır."

Marksizme-Leninizme inananlar olarak, kolektif kararlar alma ve devrimci ilkelerimize sonuna kadar sahip çıkma, ilkeler uğruna yaşamı bile feda etme anlayışımızı korumalıyız. Devrimi zaferle tanıştırmak kadar, devrimden sonra sosyalizmi inşa etmek de ilkelerimize bağlı olmakla olanaklıdır. Bu özellikler nedeniyle, Fidel'in "Prensipler yaşamın kendisinden daha değerlidir." sözleri ülkemizde devrimci mücadeleyi sürdürenler açısından önemli bir mesajdır. Prensiplerden yoksun olanlar hiçbir konuda başarılı olamazlar. Devrimin başarısı ve ardından sosyalizmin kuruluşu devrimci ilkelere, kurallara, disipline uygun davranmakla ve kendi gerçeklerimizi açık yüreklilikle halka açıklamakla mümkündür. Yalanla politika yapanların gelecekleri yoktur.

Gerek Küba, gerek diğer ülkelerin devrimlerinden ve devrimci önderlerinden alabileceğimiz, onların da ülkemizdeki mücadeleden alabilecekleri çok şeyin olduğuna inanıyoruz. Marksizm-Leninizmin karşılıklı görüş alışverişi ve tartışmalarla geliştirilebileceğine inanıyoruz. Kendi söylediklerimizi dünyanın merkezine koyarak tartışırsak, belirli bir daire etrafında dolanıp duran dolap beygirlerine dönmekten başka şansımız yoktur.

Eksikleri, yanlışları olmasına karşın, bugün emperyalizmin saldırıları karşısında direnen ve sosyalizmin kazanımlarını korumaya çalışan sosyalist ülkelere ve bu ülkelerin devrimcileri ile bu mücadelede onlara destek sunanlara başarılar diliyoruz. Sosyalizmin ağır bir yenilgi aldığı bu sürecin bir an önce bitmesi ve devrimlerin dalga dalga yayılması, sosyalizmin kazanımlarının geliştirilmesi konusunda gerekli adımların bir an önce atılması Marksist-Leninistlerin ortak isteğidir. Ancak bu, salt bir istek değil, aynı zamanda devrimci mücadelenin görevidir de.

"Zafer savaşanla beraberdir."

Çözüm Yayıncılık
Mayıs 1995

35 YIL BOYUNCA EKTİĞİMİZ YURTSEVERLİK TOHUMLARI BOŞA GİTMEDİ*

Luis Baez: Başkan, bu öğleden sonra başkent Havana sokaklarında bulunmanız olağanüstü bir şeydi. Oraya neden gittiniz ve bu olayları hangi temel nedenlere bağlıyorsunuz?

Fidel Castro: Bana öyle geliyor ki, benim Havana sokaklarında bulunmam olayların en basit yanıydı. Bazı sorunların meydana geldiğini öğrendim. Önce, sanırım motoru bile olmayan bir tekneyi zorla almaya kalkışan bir grup insanın limanda yol açtığı olaylar, ardından, öğleden sonra Centro Habana ve eski Havana semtlerinin değişik mahallelerinde meydana gelen ve örgütlü olduğu belli olan karışıklıklar, kargaşa konusunda bilgilendirildim.

Bu andan itibaren, olayların gelişimini yakından izledim. Büramdaydım; silah seslerinden ve insanların polise ateş açtıklarından söz ediliyordu.

Polise karşı birçok yerde provokasyonlar meydana geldi. Alınan önlemler konusunda bilgilendirildim. Bana çeşitli şeyler anlatıldı. Dün akşam Regla'da bir miting olmuştu. Halk bozgunculara meydan okumak için sokağa dökülmüştü ve polis birlikleri düzeni yeniden sağlamaya çalışıyordu. Bu durumda, bazı eleştiriler pahasına da olsa, karışıklıkların olduğu yerde bulunmayı bir görev saydım.

Eğer gerçekten taş atılıyor, ateş ediliyorsa, taşlardan ve kurşunlardan payıma düşeni ben de almak isterdim. Bunda olağanüstü hiçbir

---

* 5 Ağustos 1994 günü, ABD emperyalizminin Küba Devrimi'ni yenilgiye uğratmak amacıyla tezgahladığı bir dizi olayı izleyen saatlerde, bir grup Kübalı gazetecinin Fidel Castro ile yaptığı ve Küba Televizyonu ile Havana Radyosu'nda canlı olarak yayımlanan söyleşi.

şey yok. Tersine, bu bir alışkanlıktır. Halkın dövüştüğü, savaşçıların sorunlarla karşılaştığı yerde olmak istenir. Ayrıca özel bir ilgim daha vardı. Halkımızla konuşmak, onu sakinliğe ve sabırlı olmaya davet etmek, soğukkanlılığını kaybetmemesini, provokasyonlara kapılmamasını söylemek istemiştim. Çünkü düşmanın planını, güncel stratejisini, devrimi tasfiye etme yolları konusundaki emperyalist anlayışı çok iyi biliyorum.

Elbette onlar propaganda, bozgunculuk ve nihayet ülkemize karşı müdahale aracı olarak kullanmak üzere çok fazla kan aksın, kurşuna dizmeler, ölümler olsun isterler.

Emperyalist stratejinin hedefi ülkemizde en üst düzeyde hoşnutsuzluğa yol açmak, halkı bölmek, olabilecek en zor koşulları yaratmak, ülkemizi bir çatışma ortamına sürükleyip kan gölüne çevirmektir. Emperyalistler bunu hayal ediyorlar, bütün bekledikleri budur. Ve biz de bu stratejiye engel olmayı kendimize görev bilmeliyiz.

Önümüzde birçok görev var. Birincisi; halkın saflarında savaşmak, halkın saflarında ölmek, aynı zamanda da bu olayların her anında en akılcı biçimde davranması için halkı yönlendirmektir. Çünkü halkın ne ölçüde fedakar, mücadeleci, cesur olduğunu biliyoruz. Gayet tabii onun provoke edilmesini önlemeye çalışmalıyız. Bu nedenle oraya gittim.

Ardından, tüm bunların kaynağında yatanın ne olduğunu sormuştunuz. Bu sonuca neden olan bir strateji, yıllardan beri, uzun yıllardan beri süregelen bir provokasyon stratejisi var.

Emperyalizm sosyalist kampın çöküşünden birkaç hafta sonra devrimin çökeceğini sanıyordu. Devrimin direndiğini, çökmediğini görmeye tahammül edemiyor ve ne pahasına olursa olsun onu yok etmek, bu tasarıların gerçekleşmesine uygun zemini yaratmak için, için içinde bulunduğumuz zorlu koşullardan yararlanmak istiyor.

Özel dönemden çıkmak için harcadığımız çabaları engellemek amacıyla birçok yönteme başvuruyor. Öncelikle ambargodan; ekonomik gücümüzü, açılım faaliyetlerimizin Küba'ya gelen yabancı teşebbüslerle ticaretimizi engellemek için, en akıl almaz ekonomik baskılardan yararlanıyor. Ekonomik durumumuzu daha da kötüleştirmek ve halkın hoşnutsuzluğunu artırmak için ambargoyu sertleştiriyor, yasal çıkışları yasaklayıp yasadışı çıkışları teşvik ediyor.

İnsanların gitmeye çalışmaları, bu son günlerdeki gibi, ülkeden yasadışı şekilde çıkma türü olaylar yaratmaları için ellerinden gelen her şeyi yapıyorlar. Bu politika mümkün olan her türlü araçla özendirilmektedir.

Devrim bir başka ülkeye göç etmek isteyenler için kolaylıklar

sağladı. Bu yeni birşey değildir, ta ilk zamanlara kadar uzanır. Sanıyorum bunun en iyi kanıtı, başlangıçta sahip olduğumuz 6 bin doktordan 3 binini bizden almalarıdır. Bu doktorların gidişini yasaklamadık, aksine meydan okumayla yanıtladık. Gitmek isteyenler gitti, biz de tıbbı ve tıp fakültelerini geliştirdik.

On binlerce kalifiye insanımızı aldılar ve biz onların yerlerini doldurmak için üniversiteler kurduk.

Çıkışları engelleyen biz olmadık. Tersine, şu ya da bu şekilde, belirli bir zamanda onlar yasakladılar. Önce teknik personelimizi elimizden almak için her şeyi yaptılar, daha sonra kısıtlamalar koydular. Devrimin imajını lekelemek için yasal girişlere izin vermeyip yasadışı çıkışları özendirmeyi hedefleyen bu taktik yeni değildir. Bu devrim tarihimizde Camarioca'daki ve Mariel'deki gibi çeşitli episodlara yol açtı ama gidişleri ya da dışarıya göçü yasaklayan biz değiliz.

Göç evrensel bir olaydır ve bilhassa en zayıf ekonomik gelişime sahip olan ülkelerden gerçekleşir. Ama bizim örneğimizde gidişleri engelleyen Küba değildi.

Güvenlik gerekçeleriyle, şimdi olanın tersine, hareket iki yönde var olmuyordu. Bu son yıllarda aldığımız önlemlerin sayısına, özellikle çıkışa, ABD'ye seyahate ve geri dönüşe izin veren önlemlerin sayısına bir bakın. Bununla birlikte, her zamanki gibi, her türden komplolar ve sabotajlar, ekonomik sabotajlar, biyolojik savaş örgütlediklerinden bu tehlikeliydi. Evet, ülkemize karşı biyolojik savaş bile yürüttüler. Bundan kim kuşku duyar? Kendi halkına karşı yaptıklarını okumak yeter: Nükleer deneyler, hastanelerde, okullarda, nerede olursa olsun deneyler. Bunu okuyan kişi bize karşı biyolojik savaş alanında neler yapabileceklerinden kuşku duymaz. Biz bunu biliyoruz; bitkilere, hayvanlara ve insanlara karşı biyolojik savaş.

İki yönde giden ve gelenler hesaba katmamız gereken bir riskti. Bununla birlikte, tehlikelere rağmen bu konudaki politikamızı liberalleştirdik. Öncelikle, 60 yaşından büyük kişilere gidiş ve dönüş izni veriliyordu. Sonra, bu yaş sınırını düşürdük. Şimdi herkes gidebilir, yeter ki reşit olsun ve kendi başına karar verebilsin. Seyahat etmek ve geri dönmek isteyen herkes bunu yapabilir. Bu bir tehlikedir; emperyalizmin bize karşı gizlice hazırladığı planlardan dolayı, birçok bakımdan her zaman da öyle olacaktır.

Bir başka şey; Küba'yı ziyaret etmeye gelmek isteyen herkesin -çok az sayıda kişi dışında- aileleriyle biriikte ülkemizi ziyaret etmesine izin veriyoruz. Üçüncü olarak; ABD'yle bir göç anlaşması imzaladık. Bu anlaşma gereğince, ABD'yle gizli işbirliği halindeki karşı-devrimci faa-

liyetler nedeniyle tutuklanmış belli sayıdaki kişinin dışında, aileleri bir araya getirme çerçevesi dahilinde, 20 bin kişiye kadar insan kabul etme mecburiyetindeydiler. ABD göçle ilgili bu anlaşmalara uymadı. Az sayıda kişiyi vizeden kurtarmakla yetiniyorlar.

Anlaşmayı ihlal etme tutumunu izlediler, hatta daha kötüsünü yaptılar: Panama'da ya da başka ülkelerde bulunan Kübalılara otomatikman vize verdiler ve bunları 20 bine dahil ettiler. Bununla birlikte, yasadışı çıkışlar, kaçışlar teşvik edildi. Hoşnutsuzluk yaratmak için, medyaları bunlardan çokça söz ettiler. Yasal olarak gelmek istiyor musun? Olanaksız!.. Ama eğer bir uçak, bir gemi çalarsan ya da bir başka şey, hoşgeldin!.. İnsanlar yolda boğulsa onlar için önemi yok. Onlar için önemli olan olayın medyatik yanıdır.

Küba göç etmek isteyenlerin gidişini kolaylaştırmak için gerçekte yapılması gereken her şeyi yaptı. Evet, her şeyi yaptık. Bizden daha fazla ne istenebilir? Onların sadece bir politikası var. Yasal çıkışları sınırlandırmak, yasadışı çıkışları teşvik etmek, Küba'yı yasadışı bir şekilde terk edenlere yardım etmek için örgütlenmeler yaratmak; ABD'nin göç politikası budur.

Bizim dosyamız tertemizdir. Bunun yanı sıra, yasadışı çıkışları önlemek, ülkemizin ve ABD'nin göçle ilgili yasalarına saygı göstermek için çok büyük miktarda yatırım yaptık. Bir yerde, Kuzey Amerika'nın yasaları ihlal edilmesin diye ABD'nin sınır nöbetçileri haline geldik.

Kimilerinin çekip gitmek istemeleri bizi ilgilendirmez. Hiçbir itirazımız yok. Hiçbir engel koymuyoruz. Bütün kolaylıkları sağlıyoruz ve bununla birlikte uluslararası düzeyde verdiğimiz sözlerde durup görevlerimizi yerine getirmek, yasalarımıza saygı göstermek için ABD sınırının nöbetçilerine döndük. Yasadışı çıkışları ve ABD'den Küba'ya insan almak için gelen gemileri engellemek için yakıt, insan kaynağı, birçok şey harcıyoruz.

Tüm bunlar ekonomik koşulları daha da berbatlaştırdı. Ekonomik koşullar şimdi çok daha zordur. Artı, bu olaylar artıyor. Ama bu sadece bir propaganda aracı değildir. Bu tam bir bozgunculuk planıdır. Ülkemizde karışıklıklar ve çatışmalar yaratmak için bir plandır. Bunu Kuzey Amerikalılara 20 kere söyledik, 20 kere diplomatik mektuplar, yazdık. (Bir sayı söylemek için 20 diyorum.) Onların sınırlarının bekçileri olmaya devam edemeyeceğimizi tekrar etmekten yorulmadık. Sınırlarını korumak zorunda olanlar onlardır. Aksi savunulamaz ve artık bu böyle devam edemez.

Çok önemli bir şey eklemek istiyorum. ABD'den gelen hava korsanlarına karşı sert, köklü önlemler alarak, ağır yaptırımlar koyarak ve

özellikle kamuoyuna açıkladıktan sonra iki hava korsanını Kuzey Amerikalılara iade ederek ABD'deki uçak kaçırma sorununu biz çözdük. Birçok kez bu Kübalıların (40 yıla mahkum edildiler) durumunu sorup araştırdık. Nasıllar? Bize hiçbir zaman cevap vermediler. Oysa onlar buradaki tutuklularla çokça uğraşmaktan vazgeçmiyorlar. Biz onların durumu hakkında bilgi sahibi olmak istedik. Bu iki Küba vatandaşı ABD'ye gitmişlerdi. Sonra, durumumuzu bu yanıyla dikkate almadan Küba üzerinde bir uçak kaçırdılar. Daha sonra, uçağı ve korsanları ABD hükümetine teslim ettik. O zamandan beri, ABD'den gelen hava korsanlığı -hem de ABD hükümeti tarafından devrime karşı araç olarak kullanmak için icat edilmişti- durdu. Küba'da hala eylemlerinden dolayı tutuklu bulunan belli sayıda hava korsam vardır.

En ciddi sorunlarından biri olan uçak kaçırmaları sona erdirdikten sonra bizden daha başka ne isteyebilirler? Bunlar sabrımız konusunda bir fikir verebilir. Bu politikayı onların tavrına rağmen sürdürdük.

Bugünkü olayların sebebi nedir? Bugünkü olaylar Kuzey Amerikan planı ve stratejisinin bir parçasıdır.

Bir seferde bütün olası soruları yanıtlamayı istemediğimden, bu konuda ve nedenler üzerinde söylenecek başka şeylerim olduğu halde, şimdilik Küba'nın politikası konusunda bu öncelleri hatırlatmakla yetiniyor, sözü gazetecilere bırakıyorum.

Susana Lee: Kumandan; elçilikler meselesine ve son römorkörler, tekneler vs. olayına bağlanabilecek bu tırmanış içinde, bir de düşmanın 17 frekans üzerinden, haftada yüzlerce saati aşkın radyo yayını yapma kampanyası var. Bunun, kısa süre önce Ulusal Meclis'te söz ettiğiniz gibi, ülkemizin yakıt, sermaye bulmak vb. için harcadığı çabaları engellemeyi, aynı zamanda bu ülkeye ticaret ve yatırım yapmak üzere gelen kişilerde korku havası yaratmayı hedeflediğini düşü-nüyorum.

Fidel Castro: Bu bütün alanlarda eksiksiz bir plandır. Küba'da yatırım yapmak isteyen yabancı işadamlarına yaptıkları baskılar korkunç ve inanılmazdı. Bu baskılar sadece daha önceki hükümetçe değil, Clinton hükümetince de sürdürülmektedir. Bu baskılar çok güçlüdür çünkü ne pahasına olursa olsun ülkenin ekonomik gücünü karaya oturtmak istiyorlar. Bu, devrimi yıkma planlarının bin parçasıdır. Yüzlerce saati bulan radyo yayımları, bozguncu propaganda; tüm bunlar dışarıdan yönetilmiş ve teşvik edilmiştir.

Ama muhakkak ki, bu somut olgu bu son haftalarda, özellikle 13 de Marzo römorkörü kazasından itibaren çok daha açıkça ortaya çıkabilmiştir. ABD hükümetinin en rezilce ve çok açık şekilde utanmazca tutumlarından biri bu kazanın ardından ortaya çıktı.

Herkes bilir ki, **Küba devrimi her durum ve koşulda gerçeği söyleme geleneğine sahiptir. Asla yalan söylememiştir.** Ne biliyorsak, öğrendikçe söylüyoruz. Römorkör kazasını öğrenir öğrenmez, sağ kalanların, denizden kurtarılanların, korsanlık olayının sorumlularının bazılarının verdiği bilgilerin yardımıyla ve de aynı zamanda her birinin meydana gelen olaylar karşısında getirdiği kesin ve detaylı bilgiler yardımıyla hemen kesin ve tam bir soruşturma gerçekleştirildi. Olanların öğrenilmesinden itibaren halka hemen bilgi verildi. Tam olarak ne olup bittiğine ilişkin daha fazla şey bir araya getirildikçe 3 açıklama yapıldı.

Gerçekte balıkçılar ya da tekne sorumluları gibi, römorkör işçileri de römorkörlerinin çalınmasını istemiyorlar ve teknelerinin çalınma-ması için çeşitli önlemler alıyorlar. Kaçırma olayını fark eder etmez, römorkörün alınmasını engellemek için seferber olanlar römorkör işçileridir.

Römorkörü alanların suç ortakları vardı. Bunlar arasında asma kilidin anahtarını bulunduran kişi ve bir başka römorkörün patronu vardı. Haberleşme araçlarını tahrip ettiklerinden, römorkör işçileri sınır nöbetçileriyle haberleşemediler bile. Bu nöbetçiler olayları ancak daha sonra öğrenebildiler. (Bunlar -römorkörü alıp götürmelerinden römorkörün batışına kadar- yaklaşık 1 saat 20 dakikada olup bitti. Hareket edilmesini engellemek için var güçleriyle çalıştılar.) Zorla alıkonan, çalınan tekne körfezin girişinde, çıkışını engellemeye çalışan teknelerden birine çarptı. Çarpılan römorkör ve diğerleri şu veya bu biçimde çalınan römorkörü durdurmaya çalıştılar. Sınır nöbetçileri olayı öğrenince olayların meydana geldiği yere gitme talimatını aldılar. Ama tüm bunlar oldukça hızlı gelişti.

Olaylar tam olarak biliniyor. Bir gemi çalınan römorkörün hızını kesmeye çalışmak için ön tarafa yerleşti. Bir başka gemi arkaya geçti, bir diğeri yan tarafta seyretti ama mürettebatlardan hiçbiri bu gemiyi batırmak niyetinde değildi. Gerçekten zor olan bir şeyi yapmaya, bir gemiyi tutmaya çalıştılar. Tüm bunlar gece yarısı, karanlık bir gecede, çok dalgalı bir denizin üzerinde oldu. Sınır koruma devriye gemileri geldiğinde, mürettebatlar bu koşullar altında çalınan tekneyi engellemeye çalışıyorlardı. Kaza bu şekilde meydana geldi. Arkada olan, 13 de Marzo'nun kıç tarafına çarpıyor. (Denizciler ve denizi tanıyan herkes bilir ki bu tümüyle mümkündür.) Batmaya neden olan çarpışma böylelikle, meydana geliyor. Bu bir kazadır. Gerçekten, yetkililer bu konuda bir soruşturma yaptılar. İçişleri Bakanlığı bir soruşturma açtı; gemiyi batırmak için en ufak bir niyet yoktu. Gemilerinin çalınmasını istemeyen, gemilerinin çalınmaması için tamamen yurtsever bir çaba harcayan bu işçilere ne yapılır? Onlara ne denilir? "Dinleyin, gemilerin çalınmasına karışmayın, gemiye

aldırmayın." mı? Ve onlar geminin çalınmaması için çaba harcıyoriar.

Sınır nöbetçilerinin bununla hiçbir ilgisi yoktu. Onlar kazadan birkaç dakika sonra geldiler. Çalınmayı engellemeye çalışan römorkörler sahip oldukları can kurtaran yeleklerini attılar. Bu yeleklerin sayısı azdı. Su alan, böylesi bir macera için çok kötü durumda olan bir römorkördü çalıp bindikleri. Bu tamamen sorumsuzca bir davranıştı. Bu römorkör kaza olmasaydı dayatabilirdi.

Birkaç cankurtaran yelekleri vardı. Bu römorkörler küçüktür ve mürettebat sayısı azdır. Ellerinde bulunan cankurtaran yeleklerini atıyorlar ve birkaç kişiyi gemiye çıkarıyorlar, üstelik römorkörlerinin işgal edilmesi riskini göze alarak. Sınır nöbetçi devriyeleri geliyorlar. Bunlar daha fazla olanağa, daha çok cankurtaran yeleğine, daha çok deneyime sahipler. Ve sudan yaklaşık 25 kişi çıkardılar. Römorkörler ve devriye gemileri sudan toplam 31 kişi çıkardılar. Ama yürekler acısı, üzücü, şanssız bir kaza meydana geldi. Böyle bir şey meydana geldiği için çok üzgünüz.

İşçilerin davranışı örnek bir davranıştı. Bu inkar edilemez. Çünkü geminin çalınmasına engel olmaya çalıştılar. Şimdi, onlara ne denilecek? Gemilerinizin, iş araçlarınızın çalınmasına izin verin mi?

Sınır nöbetçileri kusursuz bir davranış gösterdiler. 25 hayat kurtardılar. Olan budur ve daha fazla bilgiye sahip olduğumuz andan itibaren detaylarını açıkladık. Olaylar konusunda 3 açıklama yapıldı. Buna karşılık, römorkör kazası ülkemize karşı korkunç bir kampanya sürdürmek için hammadde olarak kullanıldı. ABD hükümetinin bilinçli olarak katıldığı iğrenç, gerçekten iğrenç bir iftira kampanyası için hammadde haline getirildi. Çünkü ne olup bittiği ve nasıl olduğu hakkında daha fazla şey öğrenme gereği duymadan, Kübalı yetkilileri gemi kazasının sorumlusu ilan etti. İnanılmaz bir sinsilikle "hükümete ait tekneler" diyorlar. Sosyalist bir devlette her şey devlete aittir: Siviller tarafından kullanılan otobüsler, trenler, gemiler, ticaret gemileri, römorkörler. Ve yetkililer orada tamamiyle sınır nöbetçi devriyelerince temsil edilmişlerdi.

Ama ben tekneleri nitelendirmek için kullanılan bu "hükümete ait" ifadesini biraz sinsice buldum. Çünkü bununla söylemek istedikleri, geminin batmış olmasından hükümetin sorumlu olduğuydu. Öte yandan, senatoda açıklamalar yapıyor, karışıklıkları kışkırtıp "hayvanca güç" eylemlerine karşı uyarıda bulunuyorlardı. (Gerçekten "hayvanca" diyorlardı.) Yetkililer 25 insanın yaşamını kurtardıkları halde, tüm bu temelsiz açıklamaları yapıyorlardı. Tüm bunları neden yapıyorlardı? Bunları söylediler, karalayıcı bir kampanya başlattılar ve sorunu -uluslararası örgütleri kullanarak diğer ülkelere müdahale etmek için seçtikleri şemaya

sadık olan- Birleşmiş Milletler'e taşımak istediler. Bu tür eylemleri teşvik etmeye devam ederken düşünce de, niyetler de açıktır.

Küba hükümeti Cojimar'daki ilk, Regla'daki ikinci olaydan itibaren önlemler alırken, sınır nöbetçileri olaylardan kaçınmak için İçişleri Bakanlığından talimat aldılar: "Olanaklar ölçüsünde silah kullanmaktan kaçının." Onlara şu söylendi: "Silah kullanmayın." Ama gerçekte bir gemiyi gece yarısı engellemek devriye gemisi için hemen hemen olanaksız bir şeydir.

Sınır nöbetçileri soruna yaklaşım şekli konusunda çok sayıda talimat aldılar. Çünkü bize göre, bir geminin gitmesine engel olmaya gerçekten ihtiyacımız yok. Bir geminin birini gelip almasını engellemeye özel olarak ihtiyacımız yok. Bu bizden çok ABD'yi İlgilendiren bir sorundur. Eğer ABD ile Küba arasında samimi bîr işbirliği olsaydı bu sorun çözülebilirdi ama onlar istemediler. Çünkü Küba ile işbirliği yapmak ve sorunu halletmeye çalışmak konusunda son derece demagoglar, son derece ikiyüzlüler, son deriece kalleşler. Sorunun çözümünü bizim bulmamızı ve olayları bize bırakmayı tercih ediyorlar.

Sınır nöbetçileri silahlıdır, polis silahlıdır. Eğer bir polisin üzerine bir araç atılırsa elbette kendisini savunmaya çalışacaktır. Eğer ona ateş edilirse ya da gemide bir provokasyon düzenlenirse, ateş açması tehlikesi vardır. Personelimizden kesinlikle olaylardan, ateş etmekten kaçınmalarını istedik ve teknenin gitmesine izin vermenin daha iyi olduğunu ekledik. Yaptığımız budur.

Ama römorkörün çalınmasıyla birlikte meydana gelen türden ve alçakça, rezilce bir kampanyanın kökeni yapılacak bir kazaya engel olabilecek durumda mıyız? Bu kampanyaya ülkenin içinden bazı kişiler de karıştılar. Şu an için bunlardan söz etmek istemiyoruz. Tarih her birinden sorumluluklarını üstlenmeyi isteme görevini üstüne alacaktır. Hiç kimse istemeden soruşturma yapan ilk kişiler olduğumuz halde, Amerikalılar bizden soruşturma açmamızı istemeye geliyorlar. Hiç kimse bizden bunu isteyemez. Sadece bizim bilincimiz, bizim görevimiz ve bizim sorumluluk anlayışımız bu türden bir olay meydana geldiği zaman soruşturma sürdürmemizi isteyebilir ve istiyor. Evet, işi soruşturma istemeye kadar vardırdılar.

Böylesi bir olayın her meydana gelişinde yasalara saygılı olmak için harcadığımız çabayı bize nasıl ödüyorlar? Bizi katil olarak görerek, hatta bizi cesetleri saklamakla suçlayarak mı? Tarihinde daha önce bu nitelikte tek bir örnek olmadığı halde, devrim nasıl böylesi bir şeyle suçlanabilir? Cesetleri sakladığımız söylentisini yaydılar. Bizi ceset stoklamakla suçladılar. Bütün bu radyo istasyonlarının, medyaların girişikleri

propagandanın özü buradadır. Bu propaganda yasaları ihlal etmeyi teşvik etmekte, özendirmektedir.

13 de Marzo römorkörü kazasının ardından, şiarları mümkün olan tüm gemileri çalmaktı. Gerçekten de bu römorkörü 12 Temmuz'da çaldılar. Sonra 26 Temmuz'da Casa Blanca ve Regla semtleri arasında yolcuların geçişini sağlayan ve her gün 10-12 bin yolcu taşıyan araba vapurunu çaldılar. Bazı yolcular denize atladılar, diğerleri korsanlar tarafından suya atıldılar. Kuşkusuz aralarında kadınlar ve çocuklar da vardı. Hatta, eğer devriyeler yaklaşırsa gemiyi havaya uçuracakları tehdidini savurdular. İnsanları öldüreceklerini ve nihayet ateşli silahlara ve kesici silahlara sahip oldukları zaman korsanların yapma alışkanlığına sahip oldukları her şeyi yapacaklarını söylediler.

Boydan boya geçiş için kullanılabilecek bir tekne değildir bu. Böylesi bir geçiş için bu tekneyi kullanmak tehlikelidir. Çünkü deniz kötüyse batma tehlikesi vardır. Kuzey Amerika sahil nöbetçileri onları topladılar ve silahlarını, işlenen korsanlık eyleminin kanıtlarını geri verdiler. Gerçekten bir kaçırma değil, rehin almalı bir korsanlık eylemi söz konusudur.

Gemideki insanların bir kısmı, komployа karışmış olanlar ve durumdan yararlanan kimileri sahil nöbetçilerinin teknelerine bindiler. Denizin ortasında, bir sahil koruma gemisi daha emindir. Diğerleri geri döndüler. Sahil nöbetçileri korsanlık eyleminin delili olarak el koymak zorunda oldukları silahları geri verdiler.

Baragua araba vapuru 26 Temmuz'da çalındı. Yaklaşık bir hafta sonra, 3 Ağustosta La Coubre benzer bir eylemin kurbanı oldu. Yine burada da insanlar denize atıldılar. Olay yerinde şu talimatları alan devriyeler vardı: "Olaylardan kaçının, geminin çıkışını engellemeyin. Bir kazadan kaçınmak için, onu ele geçirmeye çalışmayın. Bazı kişilerin denize atladığı durumda onu izleyin ve eğer tekne batacak olursa yolculara -rehinelere olduğu gibi haydutlara da- yardım götürmek gerekir." Ama 3 Ağustos'ta, bir haftada ikinci araba vapurunu rehinelerle birlikte çaldılar.

Ve sonra, 4 Ağustosta -tüm bunlar olurken biz Ulusal Meclis'teydik- 3 ve 4 Ağustosta Baragua araba vapurunu ikinci kez aynı yöntemleri kullanarak ele geçiriyorlar: tabanca, el bombası -bazı durumlarda el bombaları da vardı-, kesici ve batıcı silahlar, ölüm tehdidi, insanları denize atma tehdidi. Devriyeler üçüncü kez aynı talimatı aldılar: "Bir kazadan kaçınmak için gemiyi yakalamaya çalışmayın. Yardım etmek gerektiği takdirde izleyin." Her 3 olayda da, kaçırılan ve rehin alınanlar arasında yaşlılar, kadınlar ve çocuklar vardı. Gerçekten iğrenç bir şey.

Regla veya Casa Blanca ile Florida arasında bir hat oluşturmamamız eksiklikti. Çünkü orada, körfez akıntısının ortasında "böylesi aşkla" karşılandıklarına göre, bu tehlikelere girmeden, bu sorunlara neden olmadan hattı açabiliriz. Neden olmasın?

Öte yandan,, bu tür olayların sadece Kübalılarla meydana geldiğini iyi bilmek gerekir. Meksika sınırında, sınırdan geçişi engellemek için, Berlin duvarından 10 kez daha büyük, en gelişmiş araçlarla donatılmış bir duvar var. Her sene bu duvarı aşarak öte tarafa geçmeye çalışırken birçok insan ölüyor.

Haitililerin ABD'ye gelmesini engellemek içjn bir filoları var ve gemileri batırıyorlar. Haitililerin ABD'ye gelmemesi için Kuzey Amerikalı sahil nöbetçilerince alınan önlemler sonucu kaç kişinin öldüğü bile bilinmiyor. Her gün boğulanlar var ama bundan hiç söz edilmiyor.

Dominik Cumhuriyeti'nde, de la Mona kanalında insanlar önlemleri atlatabilmeye çalışırken boğuluyorlar. Sınırı geçen Meksikaları taşımak için kamyon veya otobüs olmadığı gibi, Dominiklileri almak ve Porto Riko'ya götürmek için Kuzey Amerikalı sahil nöbetçileri yok. ABD'ye yasadışı bir şekilde girmeye çalışan hiçbir Latin Amerikalı için ya da dünyanın herhengi bir yerinden biri için hiçbir şekilde ne ayrıcalık, ne imtiyaz var.

Eğer gemi Çin vatandaşlarıyla dolu olsaydı, onların Meksika'ya ya da başka bir yere inmelerini engellemek için yeri göğü birbirine katarlar ve onları Çin'e geri gönderirlerdi. Ama eğer Küba vatandaşları sözkonusuysa, ortada Küba Devrimi ve onu yok etme düşüncesi olduğuna göre, uçak filoları, kıyı nöbetçileri ye her türlü araç yardım getirmek için hazırdır. Bu utanç verici bir provokasyon değil midir?

Tüm bunların arkasında ABD var. Çünkü çok gürüllü yaptılar, bir umut doğurdular. Korsanlar Kübalı sınır nöbetçilerinin ateş etmeyeceklerini ve ateş etseler bile, içinde yaşlıların, çocukların, kadınların kaçırma olayıyla hiçbir ilgisi olmayan masum insanların bulunduğu yolcu gemisini hedef almayacaklarını biliyorlar. ABD sınır nöbetçilerinin onların üzerine ateş etmeyeceklerini ve orada onlara her türlü kolaylığın sunulacağını, onlara karşı hiçbir önlemin alınmayacağını da biliyorlar. Bu kişilerde kaçabilme, herhangi bir şeyle gidebilme hayali yaratıldı.

Bu insanlar büyük oranda suçlular veya yargılanmakta olup ABD'ye girme iznini bir başka şekilde asla elde edemeyecek asosyal insanlardır. Orada karşılanıyorlar. Bu da bazı asosyal ve suçlu unsurlarda yasaların elinden kaçıp kurtulma, Havana Koyu'nda neredeyse ulaşımı kesecek derecede teknelere el koyarak amaçlarına ulaşma umut ve hayalini doğurdu. Bu olayların nedenleri burada yatmaktadır.

Bugün meydana gelenler bu asosyal unsurları, provokasyonların faillerinin cesaretini teşvik etme tarzına bağlıdır.

Rosalia Arnaez: Kumandan; size iç içe iki soru sormak istiyorum. Meksikalı, Haitili, Çinli ya da dünyanın herhangi bir yerinden gelen göçmenlere gösterilenden "farklı" bir şekilde karşılanan Kübalıların durumundan, kuşkusuz ABD'nin büyük medyalar üzerindeki hegemonyası sayesinde elde ettiği üstünlük karşısında ülkemizin dezavantajından söz ettiniz.

Ülkemizde bir kulağını dikkatle ABD radyolarının Küba'ya yönelik yayınlarına diken birçok insan var. Kimisi iyi niyetli ya da cahilliğin bazen inanılmaz boyutlara ulaştığı İnsanlar -çünkü söylenen en küçük şeyi bile yutuyorlar- hükümetimizi bu durumun, sallar üzerinde gitmenin, gemi kaçırmaların, denizdeki güvensizliğin ve ölümlerin sorumlusu olmakla suçlayarak hükümetimizi ve devrimimizi sürekli olarak yeniden tartışma konusu yapıyorlar.

İlk olarak; gayet tabii son günlerdeki bütün bu olaylar rastlantı olamazlar. Bir niyet, bir tasarlama, bir çıkar var. Ayrıca, sınır nöbetçilerimiz denizde bir kazaya yol açabilecek bir olaya engel olmak için yapabilecekleri her şeyi yaptıkları halde, söz ettiğimiz koşullar kullanıldı. Her gün bu ulaşım araçlarını kullanmak zorunda olan, bu tür olaylarla hiçbir ilgisi olmayan, çalışmaya, alışverişe gitmek için bu araçları kullanmak zorunda olan ve bayağı, seviyesiz suçlularla hiçbir bağlantıları olmayanların güvenliğini sağlamak nasıl mümkün olacak? Bu konuda ne düşünüyorsunuz? Küba'nın bu soruna ilişkin tavrı nedir?

Fidel Castro: Bu soru bana bugün öğleden sonra da soruldu ve bir yanıt verdim. Eğer ABD ülkeden yasadışı çıkışları teşvik etmeyi durdurmak için hızlı ve emin önlemler almazsa, sınır nöbetçilerine teknelerin Küba'dan çıkmasına engel olmamaları talimatını vermek zorunda ojduğumuzu düşünüyoruz. Kaçırılan teknelerden söz etmiyorum. Sınır nöbetçilerine, ABD'ye gitmek isteyen teknelerin çıkışını engellememe ve yine ABD'den aileleri ya da Küba vatandaşlarını almaya gelen teknelerin girişini engellememe talimatını vermek zorundayız.

Sanıyorum, başka çözüm, başka alternatif yok. ABD'nin sınır nöbetçileri olmaya, bütün hataların sorumlusu görünmeye devam edemeyiz. Onlar insanları denizin ortasında karşılayarak ve kesinlikle hiçbir önlem almayarak "iyi"ler rolünü oynarken, bütün sorumluluğu taşımaya devam edemeyiz.

Bugün olayların meydana geldiği yerde bunu söyledim ve burada da doğruluyorum.

Ya Küba'dan yasadışı çıkışları teşvik etmeyi durdurmak ve ge-

milerin, buraya kadar gelmelerini engellemek için hızlı ve güvenilir önlemler alırlar ya da engelleri ortadan kaldırmak, ABD'ye gitmek isteyen herhangi bir teknenin çıkışına ve ABD'den Küba'ya gelmek isteyen herhangi bir teknenin girişine izin vermek zorunda kalırız.

İşte ilk tehditler geliyor ve ben bunları burada herkesin önünde belirtmek zorunluluğu duyuyorum. Çünkü bu insanlar onlardan korktuğumuzu sanıyorlar. Çünkü titreyeceğimizi, jenosid planlarını, canice planlarını Küba'ya karşı müdahaleci planlarını rahatça gerçekleştirmelerine izin vereceğimizi sanıyorlar. Bizimle çok ciddi olarak dövüşmek zorunda olduklarını bilmeleri gerektiğine inanıyorum. Bunu anlamaları zorunludur. Bilmeleri gerekir ki, mücadele etmek için yeterince kalabalık, cesur ve kahraman bir halk var. Başka bir yerde olabilecek şeylerle hiçbir benzerliğimiz yoktur. **Savaşmaya hazırız, tehditler bizi korkutmuyor.** Bizi korkutamazlar.

İlk tehditler daha önce geldi. Bu tehditleri burada aldım. Beni affet Rosalia, çünkü senin sorunu cevaplarken bir yandan da bir notu okumaya çalıştım. Notta şöyle deniliyor:

"Dışilişkiler Bakanı ile SİNA Başkanı Sullivan arasındaki kısa süre önceki konuşma:

"Sullivan, eğer kumandan bu gece de bugün öğleden sonraki röportajlar sırasında konuştuğu şekilde konuşursa, kendiliğinden ciddi bir durum meydana geleceğini -sadece aynı şekilde konuşursam değil, ama söylediğimi doğrularsam da-; kendilerine gelince, ABD'nin teknelerin Florida'ya gelişini engellemek için gerekli tüm önlemleri alması gerektiğin» söyledi."

Çok güzel!.. Önce tehdit ve sonra açıklama: Yalnızca ABD için bir sorunun sözkonusu olduğunu düşünüyorsak, bizim için de sorunlar olacağını anlamalıyız!.. Yeniden tehdit ve bir başka Marie'ye engel olmak için gereken bütün önlemleri alacaklar; yine tehdit...

"Eğer bu taraftan olan bütün Kübalıların gemiyle gidebileceği ilan edilirse, ölümlere ve birçok soruna neden olacak bir kaos meydana gelecektir." Çok iyi, bir çözüm aranması gerektiğini düşünüyorlar. Çok iyi, aynı fikirdeyiz. Bir çözüm aramak gerekir.

İşte şimdi yanıtı:

"Herhangi bir açıklamanın, ülkenin yönetiminin bu olayların ışığında, enine boyuna düşünülmüş bir kararının sonucu olacağı, ülke açısından bu tür şeylere elleri kolları bağlı izin vermenin mümkün olmadığını herkesin anlayabileceği yanıtı verildi."

İşte Dışilişkiler Bakanı'mızın yanıtı. Burada olmamdan yararlanarak halkımızı ve sizi haberdar etmek istedim. Bugün öğleden sonra söy-

lediğimi doğruluyorum ve dşha önce de burada doğruladım: Ya yasadışı çıkışları engellemek için güvenilir ve hızlı önlemler alınır ya da ABD'ye gitmek isteyen teknelerin çıkışındaki engelleri ortadan kaldıracağız. Bunu söylüyorum çünkü gemileri olan, olanakları olan birçok insan var. Ama ne yolcu gemilerini, ne römorkörleri, halkın mülkiyeti olan gemileri götürmelerine izin yermeyeceğiz. Buna engel olmak için gerekli bütün önlemleri alacağız.

Bunu onlara 20 kereden fazla tekrarladık: ABD sınırlarını korumaktan vazgeçeceğiz. Hiçbir tehdidin bizi korkutmadığını ve ciddi olarak konuştuğumuzu eklemek gereksiz olur sanıyorum.

Bu son araba vapurunda ölenler oldu. Bir polis öldürüldü ve denize atıldı. Haber alamadığımız ama karnından kurşunla yaralandığı söylenen bir polis daha var. Cesedini bulamadık. Yani 2 kişinin ölmüş olması mümkün. Bu olay 4 Ağustos'ta, biz Ulusal Meclis'te ülkenin sorunlarıyla uğraşırken meydana geldi ve bilgiler bize aralıksız olarak ulaşıyordu.

ABD'de kucak açılarak karşılanan bu barbarlarca katledilen İçişleri Bakanlığı'nın bu cesur ve fedakar savaşçısının cenaze töreni 7 Ağustos Pazar günü, Devrim Meydanı'nda, İçişleri Bakanlığı'nın karşısında yapılacak.

Tavrımızı gerektiği gibi belirledik. Eğer bizimle alay edilmeye çalışılmıyorsa, samimiyetin, dürüstlüğün, sorunu çözme isteğinin kanıtlanması koşuluyla, çözümlere karşı çıkmayacağız. Ama ABD sınırlarının bekçileri olmaya devam edemeyiz. Bunu burada, halkımızın ve tüm dünyanın önünde, meydana gelen olayları ve meydana geliş şekillerini kınayarak açıklıyoruz.

Eğer formülleri varsa, bize bildirsinler. Ama bizi tehdit etmesinler. Çünkü o zaman bu ülkenin en son yurtseverine ve en son devrimcisine kadar öldürmeleri gerekecektir.

Hiçbir şey bizi korkutmuyor. Olayların geldiği noktada bizi korkutmak istemenin biraz komik olduğunu düşünüyorum. Bunun içindir ki, diplomasinin şekilsel ilkelerini piyasaya sürmek zorunda olduğuma üzülüyorum. Bu ilk kez olmuyor. Bir kez nükleer bir tehdide maruz kalmıştık. Ama burada hiç kimse titrememişti. Bugün öğleden sonra söylediğimi de doğruluyorum ve bunu bütün halka ve dünya kamuoyuna bildirmekten sevinç duyuyorum.

Luis Baez: Başkan; ayrıca Sullivan devrimin ne deyip ne diyemeyeceğini söylemeye kalkışarak bize saygısızlık ediyor. Bu, yanki küstahlığının bir kanıtıdır. Çünkü Sullivan anlaşmalarca öngörülen vizeleri reddeden ABD çıkarları bölüm başkanından başkası değildir. İnsan

haklarına karşı kampanyalar düzenlenmesini kışkırtmak için gerçekleştirilen bütün manevralar konusunda CIA'ya bilgiler aktaran yine aynı Sullivan'dır.

Devrimin ne deyip diyemeyeceğini dikte etmek istemek bütün Kübalı devrimcilere karşi bir küstahlık, bir saygısızlık kanıtıdır.

Arleen Rodriguez: Rosalia'nın bence temel öneme sahip bir soru sorduğunu düşünüyorum. Çünkü kumandan tüm bunların arkasında gizlenen stratejiyi çok iyi tanımladı.

Bugün deniz cephesi bölgesine gittiğimiz zaman yaşadığımız bazı deneyimleri aktarmak istiyorum. Aktarmak istiyorum çünkü bu olayları protesto etmeye belki de fazladan bir seyirci olmamak için gitmeyen ama bunu yapmak için bir gösteri düzenlenmesini bekleyen epeyce insan olduğunu biliyorum. Durumu görmeye gittik, bu protesto eylemlerine biz de katıldık. Birçok görüş dinledim. Gazeteci olarak bazı sorular da sordum. İnsanlar çeşitli yorumlar yapıyorlardı. Bize hitap etmiyorlardı ama ne söyledikleri duyuluyordu. Öncelikle tüm bunlara katılan unsurların doğrudan harekete geçemediklerinden, bu yüzden kimliklerini saptamanın zor olduğundan, asosyallerin ahlaki niteliğinden, söz ediyorlardı.

Hector Rodriguez: Eusebio Leal de bana bugün böyle söyledi.

Arleen Rodriguez: Kumandan Prado'da göründüğünde, Eusebio onun yanındaydı. Yaşantımız boyunca hep hatırlayacağımız bir olay bu. Sokakta, gösterinin ortasındaydık. Kimlerin karşı koyacağına bakınıyor, ama kimseyi bulamıyorduk. Kısacası, öfkesini devrimden alan bu insanların hiçbiri karşı koymadı. Aniden birisi, "Kumandan geliyor, o burada." diye bağırdığında, ne olduğunu bilmeksizin sokağın köşesini dönmekteydik. Bir rahatlama oldu. Sanıyorum, Domuzlar Körfezi sırasında milislerin hissettikleriyle aynı şeyi hissettik. Herkes Ulusal Marş'ı, 26 Temmuz Marşı'nı söyleyerek "Yaşasın Fidel!" diye bağırıyordu. O anda Fidel aramızda göründü. Bunu tanımlayabilmek için kelime bulamıyorum. Ailelerimizin Domuzlar Körfezi sırasında yaşamış olmaları gerekeni yaşadık biz de.

Yorumlar arasında, yineliyorum, bu eylemlere çok para yatırıldığının, bazı suçluların bu tür eylemler yapmak için para almalarının olanaklı olduğunun söylendiği duyuluyordu. Somut olarak araba vapurlarına yönelik eylemlerden ve diğer yakıp yıkma eylemlerinden söz ediyorum.

Kumandan; Küba'ya karşı harekete geçmek için uygun bir ortam yaratılmaya çalışıldığının söylendiğini de duydum. Ülkemize bunca yakın olan Haiti'de yapıldığı gibi -her ne kadar biz burada Haiti'de değilsek de-, dünyanın gözünde benzer bir durum yaratmak istenilebileceğinin

söylendiğini duydum. Ayrıca Miami Zirvesi'nin yaklaştığı, birçok Latin Amerika ülkesi Küba'nın, bu zirveden dıştalanmamasını ve Küba'ya saygı gösterilmesini isteyeceği için, Miami Zirvesi'ne bu türden bazı şeylerle gelinmek istendiği de söyleniyordu.

Bütün bu yorumları, bu duruma bir açıklama bulabilmek için konuşanlardan duyduk.

Rosalia'nın sorduğu soruya gelince; düşmanın stratejisini, devrimin stratejisini çok açık seçik tanımladınız. Kübalı devrimcilerin, yurtseverlerin bu durum ve koşullarda ne yapılmasının uygun olacağı konusundaki bilgileri beklemeleri de önemlidir diye düşünüyorum. Çünkü sizin de dediğiniz gibi, devrimi yıkmayı hedefleyen herhangi bir gösteriyi ezmek üzere yeterince devrimci olduğunun bilinmesi için belirli bir şekilde, yılmadan hareket edilmesi gereken bir dönem yaşıyoruz.

Bu açıdan devrimin stratejisi nedir?

Fidel Castro: Senin de bildiğin gibi, devrimin stratejisi çok zorlu koşullarda gelişiyor. Açıklanan savaş çok güçtür. Sosyalist kamp yok olduğunda, büyük güçler dize geldiklerinde, vatanı, devrimi ve sosyalizmi savunmak için yapılması gereken her şeyi yapmaya karar verdiğimizde, bir karar aldık. Bu ilk olarak, sosyalist kampın yok olmasının ve yanki ambargosunun sertleşmesinin yol açtığı korkunç ekonomik sonuçlara karşı koymamız gerektiği kararıydı. Yıllardan beri sürdürdüğümüz bu kahramanca kavgaya karışmıştık.

ABD'nin bütün ülkelerle sürdürdüğü bağlantı ve ilişkilere bir göz at. Çin'le tartışıyorlar; bu ülkeyi en fazla kayırılan ulus olma olanağını ondan çekip almakla tehdit ediyorlar ama bunu yapmıyorlar. Çünkü çıkarları için bunun saçma olduğunu biliyorlar. ABD Vietnam'la görüşüyor ve sorunlarına çözüm arıyor. Hatta Kuzey Kore ile tartışıyorlar. Sadece Küba hariç; Küba'yla tartışmıyorlar. Küba'yla yaptıkları, ambargoyu sertleştirmektir. Küba devriminin ve bağımsızlığının kellesini istiyorlar. Geleceğin bu değerleri savunma görevini verdiği bizler bu değerleri savunmak için savaşmaya kararlıyız. Ama onlar devrimin kellesinden daha azına razı değillller. İşte, diğer ülkelerle yaptıklarının tersine, Küba'ya karşı uyguladıkları politika. Hatta bahaneler arıyorlar. Yineliyoruz; direnişe rağmen, ülkeyi kana boyamak, bahaneler bulmak, uluslararası bir kampanya yaratmak istiyorlar. Birleşmiş Milletler'e üye ülkelerin büyük bir kısmı ambargonun kaldırılmasını istediği halde, Birleşmiş Milletler anlaşmalarını umursamıyorlar. Çünkü onlar ambargonun kalkmamasına karar verdiler. Ve her geçen gün daha da saldırganlaşıyorlar. Küba Devrimi'ne yönelik politikaları budur, buna inanıyoruz.

Şimdi burada bir çözüm bulmaktan söz ediyorlar. Ama Küba için

açlık, sefalet ve hastalık diliyorlar. İnsanları ülkeden çıkmaya zorluyorlar. Bütün çabalarımızı engellemeye ve Küba halkının yaşamını olanaksız hale getirmeye çalışıyorlar. Onların çözümü ne olabilir? Çözümler aramak mı gerekir? Öyleyse diğerlerinin yanı sıra ambargoyu düşünmeliler çünkü ambargo yasadışı çıkışları kışkırtan bir araçtır.

Eğer Meksika gibi günde yaklaşık 3 milyon varil petrol üreten, her türden ekonomik zenginliğe, Küba'nınkinden epeyce üstün bir gelişme düzeyine sahip olan ülkelerde yasadışı çıkışlar meydana geliyorsa, eğer Latin Amerika'nın zengin ülkelerinde yasadışı çıkışlar oluyorsa; özel bir dönemden geçen ve şiddetli bir ambargoyla karşı karşıya olan Küba gibi bir ülkede nasıl yasadışı çıkışlar meydana gelmesin?

Eğer gerçekten bizimle diyalog kurup çözümler konuşulmak isteniyorsa, diğerlerinin yanı sıra ABD'nin Küba'ya karşı uyguladığı ambargoya getirilecek çözümden de söz etmek gerekir.

Bütün dünya ülkeleriyle ilişkileri var da bizimle niye yok? Niçin sürekli olarak sertleştirilen bir ambargoya maruz kalıyoruz? Niçin açlık ve hastalıkla yok edilmek isteniyoruz? Gayet tabii, eğer bir halkı yok etmek istiyorsanız, yasadışı çıkışları zorlarsınız. Hiçbir ambargodan zarar görmeyen, Kuzey Amerika, Dünya Bankası, IMF, İnter Amerikan Bankası ve her türden kaynaktan krediler alan ülkelerde yasadışı çıkışlar meydana gelmektedir. Biz bunlardan hiçbirini almıyoruz. Dahası, açlık ve hastalıkla boğulmak, öldürülmek istiyoruz.

ABD bu yasadışı çıkışları teşvik ediyor mu, etmiyor mu? Burada, yasadışı çıkışların olmasını istemediklerini, bir çözüm bulunması gerektiğine inandıklarını söylüyorlar. Ambargoyu yoğunlaştırır, halkı açlık ve hastalıktan öldürmek için çabalarını artırırken birkaç önlem almaya, 2-3 kişiyi hapse atmaya çözüm denilebilirse (ki bazen bunu da yaptılar), sorunun çözümü ne olacak bilmiyorum. Sorun karmaşıktır. Ama bu politikanın ahlakı nerede? Bu politikanın ahlaki anlamı nedir? 1
yıl önce, 27 Temmuz, 1993'te, Clinton'un yasadışı çıkışlar konusunda söyledikleri var önümde. Aktarıyorum:

"Ne bir yığın insanın kaçak getirilmesine, ne de bize terörizm getirmek için ülkemize girenlerce halkımızın tehlikeye atılmasına izin verebiliriz. Çözüm yasal göçmenleri ve yasal mültecileri almak, yasalara saygı göstermeyenleri geri göndermekten ibarettir. Yasal göçe evet diyebileceğimiz şekilde, yasadışı göçe hayır demek zorundayız.

"Yasadışı göçmenler için ülkeye girmek daha da zorlaşacaktır. İnsan kaçırmayla ilgili örgütlenmeler kurulması ağır bir suç olarak kabul edilecektir.

"Alınması için 1994 yılı için kongreden toplam 172,5 milyon dolar

istediğimiz bu önlemler sınırlarımızın kontrolünü yeniden ele geçirmek ve yasalarımıza yeniden saygınlık kazandırmak için önemli bir adım oluşturmaktadır. Ama teröristlere ve kaçakçılara göçmenler gibi davranmak, bu ülkeyi bu ülke yapan göçmenlerin geleneğini bozar. Ülkemizde namusluca yaşayan ve sosyal yaşantımızın yaşamsal bir parçasını temsil eden milyonlarca göçmenin imajını haksız bir şekilde lekeler."

Clinton'un açıklamasının, bu kadar açık sözlerin yaşlıları, kadınları ve çocukları kaçıran, okyanusun ortasında ölüme terk edenlere gösterilen saygıyla ne gibi bir ilgisi olabilir? Silahlar, tabancalar, süngüler, maşetler (şeker kamışı bıçakları -bn) ve el bombaları kullanan kişilere gösterilen saygıyla ne gibi bir ilgisi olabilir? Bu sözlerin bugün Küba'da olup bitenlerle ne gibi bir ilgisi olabilir? Anlaşılıyor ki, bütün bu sözler Küba hariç bütün dünyaya hitaben söylenmiştir. Böylelikle bütün bu bireyleri, bu asosyalleri, bu suçluları alabilirler.

Onları önceden uyarmadığımızı söyleyemezler. Onları bu sorun ve sonuçları konusunda uyarmaktan bıkmıyoruz.

Söz ettiğim uçak kaçırma olaylarını icat edenler de yine onlardı ve bu sorunu biz kendimiz çözmek zorunda kaldık.

Florida'daki seçim tercihleri, seçim politikası, içteki politikacılığın basit hesapları nedeniyle, orada, Miami'de hüküm süren gerici mafyanın tutsaklarıyken hangi önlemleri alacaklar? Küba sorununu bir iç politika sorunu haline getirdiler. Bundan dolayı, bu mafya kongrede güçlü bir lobiye sahip. Bu onları korkutuyor.

Eğer kendi problemlerinden korkuyorlarsa, bu onların sorunudur. Ancak bizi korkutmayı denemesinler, bunu başaramazlar. Kendi problemlerine karşı koyacak cesarete sahip olsunlar. Bu problemlere karşı koymak için cesarete ihtiyaçları olduğunu söylüyorum. Şu anda burada, bugün öğleden sonra sokakta kızgın insanlarla çevriliyken -çünkü insanlar kızgındılar- yaptığım gibi, tarafsızlıkla, açıklıkla sorunun tüm unsurlarını olduğu gibi ortaya koyuyorum.

"Eğer kumandan bu akşam, öğleden sonraki konuşması boyunca konuştuğu gibi konuşursa, ciddi bir durum meydana gelecektir." Buna ne diyorsunuz? Hepimiz ölümle tehdit ediliyoruz. Öyleyse ruhumuzu Tanrı'ya göndermek zorundayız!..

Susana Lee: Bunu tam da bizden safları sıklaştırmamız, sübjektif sorunlarımızı çözmek için savaşmamız, objektif sorunlarımızı çözmek için yaratıcılıkla savaşmamız istendiği bir zamanda yapıyorlar. Öyleyse bu, savaşın bir parçası haline geliyor. Gazeteye gelen yoldaşlar bugün öğleden sonra olup bitenleri anlattılar. Bu aynı zamanda bu savaşın, devrimcilerin sokaktaki fikir mücadelesinin de bir parçasıdır. Bu demek-

tir ki, bu alanda bir adım bile gerileyemeyiz. Bu ideolojik mücadele için seferber olmalıyız.

Fidel Castro: Vatan devrimcilere aittir. Bağımsızlık devrimcilere ve onu savunma sorumluluğunu üstlenenlere aittir. Bunlara nasıl bir sabırla katlandığımızı herkes bilir. Artık Regla'ya binilemeyeceği halde, sorumsuzlukla suçlanamayız. O küçük tarihi Regla'ya binilemeyecektir artık.

Dahası, ABD bize sert önlemler almamayı buyurdu. Bu önlemler için, zalim sözcüğünü kullandı. Üstelik, kazaya başka bir biçim vererek, bu önlemlerden aldatıcı ve alçakça bir şekilde söz ediyor. Sanki tren kazasının sorumlusu olarak gösterilmişiz gibi. Gayet tabii, tren kazasında bir suçlu var ama hükümeti mi suçlayacaklar? ABD orada gerçekten iğrenç şeyler yaptığı ve emrettiği halde, körfezde meydana gelen olayların hatasını hükümete mi yıkacaklar?

Şu ünlü açlık grevi yapan din adamları meselesi gibi, hani şu kuşatıp top mermileriyle geberttikleri din adamları. Ne barbarlıklar yapmadılar, kaç tane cinayet işlemediler ki?

Propaganda sözkonusu olunca, insanların ölmesi onları ilgilendirmiyor. Biz, biz insanların ölmesini istemiyoruz. Eğer isterlerse, onları alıp götürmeleri için iyi düzenlenmiş bir hat kurarız; suçluları götüren onlar olacak şekilde. Clinton'un bu konuşmasına rağmen, oraya giden insanları seçmekten vazgeçen onlar oldu. Çünkü yasadışı olarak gidenlerin çok büyük bir kısmı SİNA'ya gidip bir izin isteme zahmetine bile katlanmayan en kötü türden tiplerdir.

Gerçekte biz serinkanlı ve bilinçli bir şekilde davrandık. Olağanüstü bir sabır gösterdik Sanıyorum ki, **Küba Devrimi'ni ve Küba devrim tarihini bilen biri onun tehdit edilemeyeceğini, yıldırılamayacağını, üzerimize çevrili bin füzeyle bile ona diz çöktürülemeyeceğini bilir.** Küba halkının, bütün yurtseverlerin ve bütün devrimcilerin bunu bildiğini düşünüyorum. Sorumluluğumuzun bugünkü duruma rehin bırakılamayacağını bilsinler.

Rosalia Arnaez: Kumandan; katillerin, yaratılıştan suçluların, örneğin biraz önce söz ettiğiniz, polislerimizden birini öldüren ve belki de ölecek olan bir diğerini yaralayanların bile kabul edilmesi olayı açık bir provokasyondur, bir maskaralıktır. Hiçbir yasal yolumuz, bu kişileri istemek ve ülkemizde yargılamak için öngörülen hiçbir prosedürümüz yok. Bunu, dünyanın diğer bölümlerinden gelen yasadışı göçmenleri reddetmeye ve Küba'dan gelenlere özel bir statü vermeye dayanan bir demagoji çerçevesinde üstleniyorlar.

Fidel Castro: Tamamiyle. Şimdiki üçüncü gemidir. Yine rehine-

lerle birlikte, buradan 12 mil uzaklıktadır.

Hector Rodriguez: Ve katiller de...

Fidel Castro: Ve katiller de insanları denize atmak ya da diğerleri yaklaşacak olursa gemiyi havaya uçurmakla tehdit etmek gibi şeyleri yapabileceklerini gösterdiler. Çocukları öldürmekle tehdit ettiler. Diğer gemilerin yaklaşmasını engellemek için bütün silahlara başvurdular. Bu koşullarda bir gemiyi ne pahasına olursa olsun ele geçirmek akla karşı çıkmak olurdu.

İşte durum bu ve işte ne tür insanlarla işimiz var. Onları alıyorlar ve bu durumu yarattılar. Bir de teşvikler, özendirmeler, karşı-devrimci propaganda var. Tüm bunlar düzensizlik, karışıklıklar, çatışmalar yaratmak, ülkede kan akıtmak için, Küba'ya müdahale etmek üzere bir bahane bulmak için yapılıyor. İşte ABD'nin stratejisi. Bu strateji saydamdır, açıkça görülüyor.

Belli ki bilmiyorlar, bütün bu süre boyunca ülkemizi tanımayı hala öğrenemediler. Sözkonusu olan bireyler değildir. Biliyorsunuz ki, bu bir kişiler sorunu değildir. Sözkonusu olan ben değilim. **Ben yok olabilirim ama ülkemiz yarın yine aynı kalacaktır,** tamamen aynı; mücadele etmeye, savaşmaya hazır. Beni daha önce defalarca enfarktüs dedikodularıyla ya da başka şeylerle öldürdüler. Tehditleriyle yol açtıkları korkuya rağmen, ne mutlu ki şimdiye kadar hiç enfarktüs geçirmedim.

Her şeye tanık oldunuz. 26 Temmuz anmasından, Raul'un konuşmasından, ülkenin merkez ve batı bölgelerinin silahlı kuvvetleriyle Minfar'da yapılan toplantılardan haberdarsınız. Benim yerimi tamamiyle alabilecek çok cesur birçok kadronun ve birçok yoldaşın olduğunu bilmenin rahatlığını taşıyorum. Bugünkü gibi bazı şeyler yapabilirim. Çünkü bu benim rolüm, benim görevim. Sonuç olarak, hedef olmayı tercih ediyorum. Zaten korumamı yapan yoldaşlara söyledim: "Tek bir atış bile yok. Ben size ateş emri vermeden, hiçbir şey yapmaya kalkışamazsınız," Muhakkak ki, onlara ateş emri vermeyeceğim, bundan emin olun. Ve bunu düşmanlarıma söylüyorum. Hiçbir sorunları yok. **Benim en güçlü silahlarım manevi silahlardır.**

Ülkenin örgütlü olmasının, bir partiye, yetkinleştirmeye çalıştığımız bir hükümete ve açık fikirlere sahip olmamızın rahatlığını taşıyorum.

Raul'un 26 Temmuz'da cezaevi çıkışının önünde ve Ulusal Meclis'te yaptığı iki olağanüstü konuşması var. Böylelikle düşman daha iyi örgütlenmiş ve en iyi kumullarla donanmış bir ülke buluyor karşısında.

Bildiğimiz durum nedeniyle, ülkemiz ve devrim doğal olarak bir

yıpranmaya maruz kaldılar. Ama 35 yılı aşkın zamandan beri ektiğimiz yurtseverlik ve kahramanlık tohumları boşa gitmedi. Her yerde çiçeğe ve meyveye durdukları görülüyor. Kurumlar var; diğer kurumların, İçişleri Bakanlığı ve kitle örgütlerinin yanı sıra müthiş bir parti, müthiş bir ordu ve silahlı kuvvetler var.

Sizin de gördüğünüz gibi, bu toplantılar çok eleştirildiler ve de savaşa çağırdılar. Devrimcileri savaşa çağırmak gerekir. Bugünkü provokasyonlar insanları savaşa çağırdı. Uzun zamandan beri insanları sokakta bu kadar kalabalık görmemiştim. Bu bana Hubert Matos'un işbirliği sırasında, Camaguey kışlasını silahsız olarak ele geçirmeye gidişimizi anımsattı. Oraya kadar gittik, insanlarla konuştuk. Silahsızdık; silahsız bir şekilde kışlayı ele geçirmeye gitmiştik. Evet, bize bunu yapma fırsatını bırakmadılar çünkü Camillo daha önce davrandı ve tek başına işbirlikçileri silahsızlandırdı.

Bu tüfeksiz provokatörleri de halkla birlikte, tüfeğeihtiyaçduymadan silahsızlandırabiliriz. Çünkü tüfekleri işgalcilere, dış saldırganlara karşı kullanmayı tercih ediyoruz. Eğer halka, eğer kitlelere sahipsek, bu tip lümpenlere ve karşı-devrimcilere karşı tüfek kullanmak zorunda olmaya can atmıyoruz. Elbette bu polisi ve orduyu silahsızlandıracağımız anlamına gelmiyor. Tersine, iyi silahlanmış, iyi eğitilmiş ve iyi örgütlenmiş olacaklar çünkü her şeye hazır olmalıyız. Bu kişiler emperyalizmin içerideki beşinci kolu olduğuna göre, savaş zamanı gelince ne olacağını görmek gerekir. Ama biz beşinci koluna karşı savaşmaktansa, emperyalistlere karşı savaşmayı tercih ediyoruz.

Hector Rodriguez: Hiç kuşkusuz, elçilikler meselesi, meydana gelen bu olaylar burada daha önce de söylediğiniz gibi, bir planla ilgilidir.

Fidel Castro: Diğer olaylar gibi, Belçika Büyükelçiliği'nde meydana gelenler de planlanmıştı. Bununla, diplomatların çoğunluğunun tutumu budur demek istemiyorum. Tersine, onlar elçiliklerin içinde düzenin hüküm sürmesini isterler. Şimdi bir elçiliğe zorla girenin hiçbir zaman ülkeden çıkış izni alamayacağı ilkesini benimsedik. Şu ya da bu önlem alınabilir, ama ne olursa olsun, hiçbir zaman ülkeden çıkış izni alamayacaklar. Onlara çıkıp evlerine gitme izni verildi ama ülkeden çıkış iznini alamayacaklar. Böyle karar verilmişti ve bir kez daha yineliyorum; ülkeden çıkamayacaklar.

Diplomatların çoğunluğunca benimsenen tavır ciddi ve sorumlu bir tavırdır. Aksi takdirde, bir grubun kamyon ya da bir başka araçla zorla girmesini engellemek için, her elçilikte Morro gücüne sahip olmak gerekir. Her elçiliğin etrafında bir ordu mu istiyorsunuz? Bu olanaksız.

Bu ne kadar para tutacaktır?

Bu ilkeyi yerleştirmek zorundaydık. Bu konuda izlediğimiz politika budur, çünkü bunlar provokasyondur. Bunu başka ülkelerde de yaptılar.

Gerçekte imparatorluğun son rakibi olma görevi bize verildi. Onun bütün kötülüğü, bütün kalleşliği ve bütün gücü bize yöneliyor. Bu nedenle savaş zordur ama ondan korkmuyoruz.

Luis Baez: Başkumandan; bugün vitrinler kırıldı, taşlar söküldü ve devrimcilerin yanıtı sizin anlattığınız gibi oldu. Burada, ulusal televizyonda konuşurken, Cohiba yapıcılarının, bu bölgenin devrimci komşularının, Deauville işçilerinin, başlarında birinci sekreterleriyle birlikte orada, sokakta bulunan Komünist Gençlik Birliği'nin yönetici ve üyelerinin, bölgenin bütün devrimci işçilerinin tepkisinin örnek bir tepki olduğunu söylemenin yerinde olacağını düşünüyorum.

Burada bu unsurların moral boyutunu ortaya koymak önemlidir sanırım. Taş atanlar 1980'de Le Van Tham kreşini yakanların aynısıdır. Bunu söylemenin önemli olduğunu düşünüyorum. Bunlar karşı-devrimin kültür kalıntılarını temsil eden asosyal, lümpen unsurlardır. Çocukların, kadınların olmasına en ufak bir dikkat göstermeden, herkesin üstüne taş atıyorlar. Karşı-devrim kurbanlarını asla seçmedi. Bu ülkenin devrimci vatandaşlarının herhangi birini katledebilirler; tıpkı 8 Ocak 1992'de Yuri, Orosman, Rafel ve Perez Ouintosa'yı katlettikleri gibi.

Biraz önce sizin de söylediğiniz gibi, devrim devrimci yurttaşların ve halkın huzurunu sağlamak için önlemler almak zorundadır.

Fidel Castro: Ve de savaşma gücünü artırmak. Bu son günlerde yapılan açıklamaların bütün kesimlerin ve toplumun bütün güçlerinin savaşım gücünü yükseltmek için güçlü bir çağrının taşıyıcısı olduklarını söylemiştim. Bugün insanlarda olağanüstü bir savaşma gücü gördüm. Bu halkın biriktirdiği savaşma isteği gibi moral değerler küçümsenemez. **Zafer savaşanla beraberdir.** Bugün ne kadar güçlü olursa olsun, savaşmaya kararlı, bizim ülkemiz kadar çok sayıda savaşçı ve devrimciye sahip bir halkı yenecek hiç kimse yoktur. Buna inanıyorum.

Buraya, televizyonda konuşmaya gelmek için kendimi isteyerek ileri sürüp sürmediğimi bilemiyorum. Ama bana sokakta o kadar çok soru soruldu ve de o kadar çok gürültü vardı ki, bir şey duyulmuyordu. Çok heyecanlandırıcı bir andı. İnsanların 26 Temmuz Marşı'nı ve Ulusal Marş'ı söylediklerini duydum ve en iyisi bu izlenimleri aktarabilmek olacak diye düşündüm. Bugün olup biteni açıklamak gerektiğinden, televizyonda sizinle bu söyleşiyi yapmayı ben kendim önerdim. Yorumların süreceğini, basının diyaloğu, soruları ve haberleri devam ettireceğini

sanıyorum. Bütün detayları tümüyle bilmiyorum çünkü sokaklarda yürümenin teri sırtımdayken doğrudan buraya geldim. Sonra televizyon seyrettim. Başka bir şey yapacak zamanım olmadı. Bazı detayları biliyorum ve özellikle insanlar örnek bir davranış gösterdiler. Polis birlikleri de öyle. Şiddet kullanmadılar, soğukkanlıydılar. Sakin ve ikna edici davrandılar. Kararlı ama ihtiyatlı, ikna ediciydiler. Çünkü düşmanın istediği, insanların kendinden geçmesini sağlamak, şiddeti kışkırtmaktır.

İnsanların, devrimcilerin, işçilerin, kitlelerin ve polis birliklerinin tutumuyla gerçekten gurur duyuyorum. Bugün gerçekten kendimizi memnun hissetmeliyiz. Tüm bunlar bize antreman yerine geçiyor. Bu bizi, ne kadar zor olursa olsun, gelecek savaşlara hazırlıyor.

Arleen Rodriguez: Eksik kaldığını düşündüğüm bir yorumu tamamlamak istiyorum. Halkın seferberliği kesinlikle spontaneydi. Kimse gidip evinden çağırılmadı. Spontane bir hareketlenme sözkonusuydu. Bunu söylüyorum çünkü gazetede dahi çalışmayı bırakıp oraya gitmek isteyenler vardı. Onlara şunu söyledim: "Burada kalıyorsunuz. Oraya başka bir grup gidiyor. Şu anda herkes gidemez. Şimdi çalışın, sonra gideriz." Gittik, bir grup öncü. Gerçekten spontane bir tepkiydi. Bu nedenle haberi olmayanlar vardı. Çünkü elektrikleri yoktu ve radyo dinlemiyorlardı ya da haber verilmeyenler vardı. Yoksa çok daha fazla kişi olabilirdi. Bununla birlikte gerçekten etkileyici bir şeydi. Anısını bütün yaşamım boyunca capcanlı taşıyacağım. Kumandanın yürüyerek geldiğini, Prado'ya geldiğini, Malecon köşesine ulaştığını öğrendiğimiz andan itibaren, insanlar onun sözlerini duyabilmek için hoparlör kullanmasını istediler. İnsanlar onu duymuyordu. Bu nedenle şimdi burada olması çok iyi oldu.

Fidel Castro: Bu kez beraberimde ne kamera, ne gazeteci, ne fotoğrafçı götürdüm. Çünkü sorunlar olduğunu biliyordum ve hemen çıktım.

Beni orada görmenin sizi heyecanlandırdığını söylüyorsun. Aranızdan birçoğunu orada görmek beni daha çok heyecanlandırdı. Contino'yu ve daha başkalarını gördüm. Onları en ön saflarda gördüm. Sözkonusu olan salon devrimcileri değil, gerçek zamanda savaşa giden devrimcilerdi.

Bu devrimin en görkemli anlarını, Granma'yı, Domuzlar Körfezi, Moncada savaşçılarını hatırladım. Çünkü orada savaşçılar vardı, fikirleriyle birlikte savaşçılar. Fikirleriyle birlikte ve silahsız askerler. Çünkü biz düşüncelerimizle ve silahsız, bu lümpenlere karşı savaşı kazanacağız. **Silahları emperyalist sürülere ve müttefiklerine ayırmayı tercih ediyoruz. Fikirlerimizle kazanacağımıza, hiçbir taşın, hiçbir silahın ve**

de hiç kimsenin halkı durduramayacağına inandım.

Benim için orada çok sayıda kadro görmek çok çarpıcıydı. Çünkü orada çok kadro gördüm; bakanlar, parti kadroları orada, savaş alanındaydılar. Hepsini gördüm.

Topluluğun bugün müthiş bir politik yanıt verdiğine inanıyorum. Düşman kiminle ve hangi şekilde savaşacağını biliyor.

Rosalia Arnaez: Kumandan, bu olaylar sırasında ölen savaşçının naaşının İçişleri Bakanlığı'nın önünde kitlenin ziyaretine açılacağını söylemiştiniz.

Fidel Castro: Yarın sabah saat 10.00'da İçişleri Bakanlığı önünde kitlenin ziyaretine açılacak ve saat 18.00'de resmi tören yapılacak.

Rosalia Arnaez: Bu olayın daha da duyarlı kıldığı devrimci Havana halkının bu törenlere katılacağına inanıyorum.

Fidel Castro: Resmi tören saat 18.00'de yapılacak.

Bu arada, seyahate çıkıp çıkmamaya karar vermek zorundayım. Çünkü Kolombiya'nın yeni yönetiminin göreve başlama törenlerine davetliyim. Bütün bu iğrenç tehditler varken, ne yapmalı? İnsanların, zorlukların olmasına rağmen gittiğimi düşünmesini istemiyorum.

Gitsem de gitmesem de içim rahat. Halka, partiye, kitlelere ve savaşçılara sonsuz güvenim var. Yani bu önemsiz bir sorun olacak çünkü beni uyumaktan alıkoyacak olan Bay Sullivan'ın tehditleri değil, bunu garanti edebilirim.

Rosalia Arnaez: Kime güvenebileceğini bilen birinin inancıyla, rahatlığıyla konuşuyorsunuz.

Hector Rodriguez: Kuşkusuz.

Kumandan, bugün burada, böylesi bir zamanda bizimle birlikte olmanız bütün devrimci halkımız, ülkemiz, vatanımız için cesaret verici idi. Size sonsuz teşekkür ediyoruz.

Fidel Castro: Bana insanlara, halka hitap etme olanağı verildiği için ve burada böylesine canlılık verici bir grupla ve de yeni insanlarla birlikte olmaktan dolayı ben daha da fazla teşekkür borçluyum. Senin de içinde yer aldığın yeni bir gazeteciler ordusu var. Gençlerin yaptığı şeylerin bazılarını yapmamda sakınca görmüyorum.

Hector Rodriguez: Susana'ya, Luis Baez'e, Rosalia ve Arleen'e, Küba Devlet Başkanı, Başkumandan Fidel Castro'nun bu canlılık verici yayınında bizimle birlikte oldukları için teşekkürler.

Size minnettarız, çok teşekkürler kumandan.

PRENSİPLER YAŞAMIN KENDİSİNDEN DAHA DEĞERLİDİR*

Değerli arkadaşlar; değerli arkadaşlar sözünü ne büyük bir zevkle söylüyorum!.. Bu toplantı sırasında olup bitenlerin özetini, analizini yapmak benim için zor. Olsa olsa bazı düşüncelerimi belirtebilirim.

Burada çağımızın en güzel duygularının, en güzel düşüncelerinin art arda -deyim yerindeyse muharebe sırasına göre- sıralandığını gördük. Uzunca bir süre boyunca insanlığın kafasını kurcalayan şeylerin ürünü olan bütün görkemli şeylerden söz ettik. Bitmek üzere olan bu yüzyıl boyunca insanlığın uğrunda savaştığı, mücadele ettiği değerleri şu ya da bu şekilde gözler önüne serdiniz.

Sömürgeciliğe, yeni sömürgeciliğe, emperyalizme karşı bu uzun bağımsızlık savaşı; halkların eşitlik, adalet ve gelişme için, bugüne kadar hiçbir zaman bu boyutta tehdit edilmemiş olan bağımsızlık için mücadelesi boyunca en fazla kaygıya neden olan sorunlar; sosyal adalet mücadelesi, sömürüye, yoksulluğa, cahilliğe, hastalıklara karşı mücadele, güçsüz ve mülksüz bütün insanlar lehine mücadele, onur mücadelesi, kadına saygı mücadelesi, her ırktan bütün insanlar arasında kardeşlik mücadelesi, barış için mücadele; bütün bu değerler ve daha başkaları bu toplantı boyunca dile getirildiler. Bu nedenle, bu toplantının sadece Küba'yla dayanışma toplantısı olmadığını ve bu dayanışmadan böylesi bir tartışma ilhamının, düşüncesinin doğmasının bile gurur verdiğini söyleyebiliriz.

Burada çağımızın en iyi değerlerinin art arda sıralandığını gördük ve burada insanlığın sahip olduğu en iyi şeyleri temsil eden mert,

---

* 25 Kasım 1994'de, Havana'daki Karl Marks Tiyatrosu'nda gerçekleştirilen Dünya Küba'yla Dayanışma Toplantısı'nın kapanışında yapılan konuşma.

çıkar gözetmeyen, başkalarını düşünen insanlar -hepsi değil tabii ki çünkü bunların tümünü bunun gibi bin, hatta yüz bin tiyatro salonuna sığdırmak mümkün olmazdı- hazır bulundular. Derin bir insani ve moral duyarlılığa sahip, değerli insanları bir araya getirmek istediysek bunu gerçekleştirdik çünkü bu insanlar burada hazır bulundular.

İnsanın sahip olduğu iyi yürekli olma, kendini feda etme ve cömertlik yeteneği bende her zaman hayranlık uyandırmıştır. Bu ülkede ne zaman bir misafir ağırlasak, bu misafiri gözlemliyorum, inceliyorum, onun düşünce şeklini, duygularını anlamaya çalışıyorum. Bunca çok insani değer karşısında duyduğum hayranlık sınırsızdır.

Tanıdığımız, dostumuz olan, bize bağlı olan ve insani duyarlılık, dayanışma ve cömertlik örneği olan birçok insan bugün bizimle birlikte değil. Bu toplantıdan öncelikle saklayacağımız, unutulmayacak duygu budur.

Bu toplantı nasıl geçti? Konuştuğum herkes her şeyin iyi geçtiğini söyledi. Bu toplantı, isteyen herkesin söz aldığı, sonu gelmeyen çok sayıda konuşmaya olanak veren diğer toplantılara benzemedi. Burada mükemmel, parlak, derin ve kısa birçok konuşma dinledik. Ama sadece bir dizi konuşmaya indirgenecek, günlerce süren bir toplantı iyi bir toplantı olmayacaktı.

Konuşmalar, tartışmalar, sorular ve yanıtlar vardı. Çeşitli konuları tartışmak için komisyonlar toplandı. Burada söz almayanlar bu komisyonlarda konuştular, Herkesin olmasa da yüzlerce insanın aktif olarak katılması mucizesini gerçekleştirmeyi başardık.

Yüzlerce insan konuştu ve sanıyorum ki az çok herkesin duygusu dile getirildi. Bu nedenle, dil farklılıklarına rağmen dil kargaşasıyla hiçbir ilgisi olmayan (çünkü katılımcılar 109 ayrı ülkeden geldiğinden dolayı diller ve hatta sık sık politik görüşler farklı olsa da halkımızla dayanışma asil duygusunda hemfikirlik sağlandı) bu toplantıyı organize edenleri ve yönetenleri kutlamak gerekir. (alkışlar)

Bu toplantının en hassas noktasını abluka oluşturdu. Birçok insan ablukadan söz etti, yoldaşlar açıklamalarda bulundular. Yani ekleyecek fazlaca bir şey yok. Abluka öz olarak nedir? Abluka ülkemizle teknoloji, donanım, yiyecek ya da başka şeyler ticareti yapılmasının ABD tarafından yasaklanmasından ibaret değildir. Abluka Küba'ya, baş ağrısını dindirmek için bir aspirin veya bir hayatı kurtarabilecek ya da yaşamının son günlerinde bulunan bir hastanın acısını dindirebilecek, kansere karşı bir ilaç bile satılamaması, hiçbir şey, kesinlikle hiçbir şey satılamaması anlamına geliyor.

Abluka kredi ya da rnali olanaklar sağlanması yasağına indirgenemez. Abluka ekonomik, ticari ve mali faaliyetlerin dünyanın en zen-

gin, ekonomik ve askeri alanda dünyanın en güçlü milleti, kıyılarımızdan 90 mil uzaklıkta, ama aynı zamanda Guantanamo Deniz Üssü' nün işgal edilmiş toprakları üzerinde birkaç cm. uzaklıkta bulunan ABD tarafından tümüyle yasaklanmasından ibaret değildir. Güçlü imparatorluk bize sadece yakın değil, bizim aramızda da. Düşünceleri, görüşleri ve felsefesi ile sadece yanımızda değil aynı zamanda aramızda, dünyada bunca yıldır yaygınlaştırılmaya çalışılan öğretileri, felsefeyi ve düşünceleri benimseyen -ve ne mutlu ki azınlıkta kalan- bir kesim tarafından temsil ediliyor.

İmparator Küba'yla mal ticareti yapmıyor ama buna karşılık düşüncelerini, hem de en kötü türden düşünceleri Küba'ya ihraç etmek istiyor. Ne yiyecek, ne ilaç, ne teknoloji, ne donanımlar ihraç ediyor ama inanılmaz ölçüde bir sürü düşünce ihraç ediyor. Önceleri pazar daha genişti ve imparatorluk her yere düşünce ihraç ediyordu. Bu düşüncelerden özellikle sosyalist kampa, eski Sovyetler Birliği'ne ve diğer ülkelere bol bol ihraç ediyordu. Bugün imparatorluğun karşı-devrimci düşünceleri sadece bizim için var; müthiş bir stok ve güçlü, çok büyük, sonsuz dağıtım araçlarına sahip. Bu ticarette biz hep almaya mahkumuz, değiştirmeye değil çünkü bu ticaret tek yönlü işliyor zira yılda milyonlarca, milyarlarca dolara mal olan bu çok büyük olanaklara, bu korkunç iletişim sistemlerine sahip değiliz.

Ama abluka sadece bu da değildir. Abluka Küba'ya karşı ekonomik bir savaştır. Ekonomik bir savaş; bu, dünyanın her yerinde Küba'nın her türlü ekonomik girişimi üzerinde sürekli bir şekilde baskı uygulanmasıdır. ABD Küba'yla ticaret yapmak isteyen bütün ülkelere, Küba'yla ticaret yapmak ya da Küba'da yatırım yapmak isteyen bütün firmalara baskı yaparak, Küba'ya mal taşıyan bütün gemilere baskı yaparak ya da onları cezalandırarak diplomatik yetkilileri aracılığıyla aktif bir çaba gösteriyor. Bu, sınırsız bir gücün ülkemizin ekonomisine karşı açtığı evrensel bir savaştır. Bizimle ilişki kurmak isteyenler ve ülkemize uygun her türden ekonomik faaliyet geliştirmek isteyen kişiler, bireyler de bu savaşın hedefleri arasındadır.

ABD bu gerçeğin üstünü örterek, bu ekonomik savaşa ambargo adını veriyor. Biz buna abluka diyoruz. Ama bu ne bir ambargo, ne de ablukadır. Bu bir savaştır. Küba dışında bugün dünyanın hiçbir ülkesine karşı açılmayan bir savaş biçimidir.

Devrimin bu yıllarında biz sadece ablukaya karşı koymak zorunda kalmadık. Devrimin yöneticilerine karşı cinayet girişimlerinden, her türlü bozgunculuk ve istikrarsızlık biçiminden geçerek ekonomimizin doğrudan ve sürekli olarak sabote edilmesine kadar politik alanda ardı arkası kesilmeyen düşmanlığa da karşı koymak zorunda kaldık.

35 yıl boyunca, her türden sabotaja maruz kaldık. Sadece korsan saldırılardan, paralı askerlerin işgallerinden, dağlarda ve ovalarda bize dayatılan kirli savaşlardan, bütün alanlarda sürekli istikrarsızlaştırma girişimlerinden değil, aynı zamanda patlayıcılar ve yangın füzeleri kullanarak doğrudan sabotajlardan da söz ediyorum.

Ülkemiz toksik elemanların ithaliyle, bitkilerin, hayvanların ve halkın başına musallat olan felaket ve hastalıkların ithaliyle kimyasal savaşların da hedefi olmuştur. ABD yetkilileri ve hükümeti tarafından ülkemize ve devrimimize karşı kullanılmamış tek bir silah, tek bir araç yoktur.

Bunu ben söylemiyorum. Zaman zaman attıkları ya da yayımladıkları bu kağıtlardan birinin 25 yılın sonunda ortaya çıktığı görülüyor -50 yıl, 100 yıl, hatta 200 yıldan fazla bir zamandan beri çekmecelerde küflendikleri söylenenler de vardır ve bunlar o günkü kuşakların torunlarının torunlarının ellerinde ölecekler- ve bu belgeler özgürlük ve insan hakları şampiyonu geçinen bu zatların işledikleri canavarlıkları açığa çıkarıyor.

Küba Devrimi'ne karşı ilan edilen savaş topyekun ve mutlak bir savaştı. Sözkonusu olan eski bir savaş değildir çünkü bu savaş bugün de sürüp gitmektedir, çünkü ekonomimize, stratejik endüstrimize yönelik sabotaj planlarıyla halen karşılaşılmaktadır.

Şimdi de devrimin yöneticilerine karşı suikastlar, kirli savaş planları ve öldürmek için, sabotajlar yapmak için, güvensizlik havası yaratmak için, ülkemizin herhangi bir köşesinde ölümlere neden olmak için gelen silahlı paralı askerlerin sızması planları hazırlayan ve ABD yönetimine çok yakın olan örgütler var. Kimse bunların geçmişe ait şeyler olduğunu düşünmesin. Bu çok güncel bir şeydir. Bunu belirtiyorum ve sözlerimin sorumluluğunu tümüyle üstleniyorum. Bunlar emperyalizmin bugün bize karşı gizlice hazırladığı planlardır. Bu ekonomik ablukadan çok çok daha ötesini ifade etmektedir.

Bu politika, cinayetlerini haklı göstermeyi amaç edinen ve ülkemizi hedefleyen sürekli bir iftira ve kara çalma kampanyasıyla birlikte yürütülmektedir. Ve şimdi insan hakları bayrağı çok yükseklere çekilmektedir!.. Ülkemize karşı her türden canavarlık işlemiş ve hala da işlemekte olanların ağzında insan hakları!..

Kısa bir süre önce, uzun bir görüşme yaptığımız Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Yüksek Komiserliği'ne bu konuda uyarıda bulunduk: Günümüzde 11 milyon Kübalının yok edilmeye, açlık ve hastalıkla teslim alınmaya çalışılması halkımızın haklarının en kaba, en korkunç şekilde ihlalidir. (alkışlar)

ABD, ülkesinin eski sakinlerinin, yerli halkının, yerlilerin kökünü

kendisi kazıdığı halde insan haklarından söz ediyor. Yerlilerin kafa derilerinin yüzülüp toplanması dönemi, geleneği nasıl unutulur? Bizondan daha fazla sayıda yerli öldürdüler ye aynı zamanda bizonları da yok ettiler. (alkışlar)

Ülkelerini başkalarının topraklarını gasp ederek genişlettiler. Toprakları söküp alarak, komşularının milyonlarca kilometre kare toprağını şu ya da bu şekilde onların ellerinden alarak yayıldılar. Meksika'nın topraklarının yarısından fazlasını çaldılar. (alkışlar) Porto Riko'yu hala işgal altında tutuyorlar. (alkışlar) Küba'yı 150 yıldan beri yutmak istiyorlar. Latin Amerika ülkelerine onlarca defa müdahalede bulundular. Panama'ya kanal açmayı zorla kabul ettirdiler. Ve sadece dünyanın bu köşesinde, bizim kıtamızda olup bitenlerden söz ediyorum. Ne Vietnam, Laos ve Kamboçya savaşlarına, ne de başka yerlerde yaptıkları savaşlara değiniyorum. (alkışlar)

Ne tarih!.. Bir zamanlar Meksika'ya ait olan topraklarda, kağıtsız kişilerin çocuklarını, kağıtsız kişilerin ailelerini tıbbi bakım ve eğitim olanağından yoksun bırakmayı hedefleyen 187 nolu yasa tasarısıyla -bu yasa tasarısı ne 100 yıl önceye, ne de yüz gün önceye ait; en fazla birkaç haftalık bir mesele- ne çelişki!..

İnsan haklarına hangi saygıdan söz ediliyor? İnsan olmaktan ne anlıyorlar? Savaş bütçesine ve şimdiye kadar var olmuş en gelişmiş, en karmaşık silahların üretimine 300 milyar dolar ayrılırken hasta bir çocuğun tedavisinin reddedilmesi nasıl anlaşılabilir?

Geçmişe kadar uzanmaya gerek yok. Yeniçağlara şöyle bir göz atmak yeterli. Devrimden itibaren, bu özgürlük ve insan hakları şampiyonlarının, ABD'nin dış politika tarihi ne oldu? Dünyada var olan en baskıcı ve en kanlı rejimlerle sıkı bir ittifak oluşturdu.

Avrupa'ya bakarsak; Birinci Dünya Savaşı'ndan hemen sonra Hitler ve Mussolini'nin silahlarıyla kurulmuş olan ve milyonlarca insanın ölümüne yol açan İspanyol faşizmi ile ABD arasında bir ittifak oluşturulduğunu hatırlarız.

Güney Vietnam rejimiyle ittifakını ve Güney ve Kuzey halkına yönelik soykırım savaşını da unutmamız mümkün değil. Kore savaşını, tümüyle yerle bir edilen, tuz buz edilen bu ülkeyi de unutamayız. Dünyada atomik terör çağını başlatmak için nükleer silah kullandıkları -ki bu kesinlikle zorunlu değildi ya da en azından yüz binlerce insandan oluşan sivil halk yerine herhangi bir askeri kuruluşa karşı kullanabilirlerdi bombayı- Hiroşima ve Nagazaki nasıl unutulur? (alkışlar)

Irk ayrımcılığının Güney Afrika'sı ile yapılan işbirliğini de unutamayız. (alkışlar) Irk ayrımcısı yönetimin nükleer silahlar ürettiğini, biz Angola'nın güneyinde, Angolalıların safında ırk ayrımcısı rejime kar-

şı savaşırken Güney Afrika'nın daha o zaman nükleer silahlara sahip olduğunu ve bu silahların Kübalı ve Angolalı askerlere karşı kullanılabileceklerini de unutamayız. Ama gayet tabii, söz konusu olan Güney Afrika'ydı, ırkçılık ve faşizmdi!..

Kuzey Korelilerin nükleer silahlar üretmek istedikleri bahanesiyle tam bir skandal çıkaran ve hatta savaş tehditleri savuran ABD dolaylı yollarla Güney Afrika'nın nükleer silahlar üretmesine hoşgörüyle yaklaştı, izin verdi ve bunu kabul etti.

Kendi kıtamıza ve günümüze bakalım: Nikaragua'ya karşı silahlı paralı askerler aracılığıyla açılan ve on binlerce Nikaragualıyı sakat bırakan ya da öldüren kirli savaşı nasıl Unutabiliriz? Özgürlük şampiyonu, insan hakları şampiyonu dışında kim unutabilir bunu?

Salvador kirli savaşı, ABD yönetimince soykırımcı bir hükümete verilen destek, halkın ayaklanmasını ezmek için en gelişmiş silahlar halinde verilen milyonlar nasıl unutulur? 50 binden fazla kişinin ölümüne yol açan bir savaş nasıl unutulur?

Malvinas (Falkland) Adaları savaşının kökeninde ne yatıyordu? Sadece şu: ABD Arjantin Özel Kuvvetleri 401. Taburu'nu Nikaragua ve Salvador'a karşı kirli savaşında kullanmıştı. Bu tabur ABD'ye öylesine iyi ve öylesine parlak hizmetlerde bulunmuştu ki, Malvinas Adaları'nı işgal etme hakkına sahip olduğuna inanmıştı.

Arjantin'in Malvinas Adaları üzerindeki hakkını her zaman savunduk ama bunun bu hakla hiçbir ilgisi yoktu. (alkışlar) Ama Arjantinli askerler Orta Amerika'da ABD'ye sundukları hizmetlerin ödenmesinin zamanının geldiğini, ayrıca ABD'nin bu askeri macerada -Sonuçta bu bir maceraydı çünkü bu biçimde bir savaş yürütülemezdi. Savaşlar yapılır ya da yapılmaz ve yapıldıklarında, eğer haklı savaşlarsa, sonuna kadar gitmek gerekir. -(alkışlar) kendilerini destekleyeceğini sandılar ve Malvinas Adaları'nı işgal ettiler. Ama ABD ataları ve eski müttefikleri olan İngilizler ile Arjantin askeri yönetimi arasında bir tercih yapmak durumunda kalınca, İngilizleri seçti ve onları destekledi.

'50'li yıllarda, halk tarafından seçilmiş halkçı bir hükümet olan Arbenz hükümeti işbaşına gelmesinden itibaren, köylülere ve yerli topluluklara yardım etmek için bir tarım reformu gerçekleştirmeye yeltendiğinde Guatemala'da olanlar nasıl unutulur? (alkışlar) ABD hemen kirli savaşa başvurdu, ülkeyi paralı askerlere işgal ettirdi ve sonra neler oldu? Bugüne kadar neler oldu? Bu ülkede 100 binden fazla kayıp vardı. Onlarca yıl boyunca politik tutuklu statüsü var olmadı çünkü tutuklananların hepsi kaybolmuştu.

Bu hükümetin yiyecek ve silah gereksinimini bugüne kadar kim sağladı? Bu hükümeti kim ardından sürükledi, kim hazırladı? Özgürlük

ve insan hakları şampiyonları!..

Salvador Allende'nin halkçı hükümeti döneminde Şili'de neler oldu? (alkışlar) Allende'ye komplolar hazırladılar. Ekonomisi çeşitli abluka biçimlerine maruz kaldı ve yavaş yavaş binlerce ve binlerce insanın katledilmesi ya da kaybolmasıyla sonuçlanan bir askeri darbenin koşullarını hazırladılar.

Biraz önce söz ettiğim askeri hükümet döneminde Arjantin'de neler oldu? En az 15 bin kayıptan söz ediliyor. (Kalabalıktan biri bağırıyor: 30 bin) En az dedim çünkü abarttığımın söylenmesini istemiyorum ve 30 bin olduğu söyleniyor. Hatta kimileri daha da fazla olduğunu söylüyorlar. Verdiğim rakamın asgari olduğunu varsayalım. Ama 15 bin kayıp az mı?

Bu hükümeti kim silahlandırdı? Kim paraca destekledi? Ona kim politik destek sundu? Orta Amerika'da bu hükümetin hizmetlerinden kim yararlandı? Özgürlük ve insan haklan şampiyonları!..

Uruguay'da neler oldu? Ya Brezilya'da? İnsanları katleden ve kaybeden darbecileri, işkencecileri kim destekledi? Caamano Ayaklanması sırasında Dominik'e kim müdahale etti? (alkışlar) Grenada'yı, Panama'yı kim işgal etti? (alkışlar) Özgürlük ve insan hakları şampiyonları!..

Bu hükümetlerden hangisine gözdağı verildi? Söz ettiğim hükümetlerden hangisi ablukaya maruz kaldı? ABD içlerinden hangisine krediler vermedi ve hangisiyle ticaret yapmayı reddetti? İçlerinden kaç tanesine silah ve savaş malzemesi satışına son verdi? İçlerinden kaç tanesini yıkıcı eylemlere, cinayet işleme, insanları kaybetme ve işkence sanatına hazırlamadı? Küba'yı ablukaya maruz bırakanlar onlardır. Halkımıza karşı işledikleri suçları haklı göstermek için Küba'yı karalayanlar, Küba'yı insan hakları ihlalleriyle suçlayanlar onlardır.

Ve Küba, -bunu tarafsız bir şekilde söylüyorum- insanlık için en fazla çaba gösteren ülkedir. (uzun alkışlar)

Hangi devrim Küba Devrimi'nden daha asil, daha cömert davrandı? Hangi devrim insana daha fazla saygı gösterdi? Ve sadece iktidara yerleşen zafere ulaşmış bir devrim olarak değil, ihlal edilemez ilkelerin yerleştirildiği devrimci mücadelenin başlarından itibaren böyledir bu. **Çünkü bizi devrimci yapan adaletsizliği, cinayeti, işkenceyi kesin olarak reddetmemizdi.** 25 ay süren ve şiddetli geçen savaşımız süresince binlerce esir ele geçirdik ama aralarından bir tekine bile, herhangi bir bilgi elde etmek için, hatta savaşın ortasında bile fiziki zor kullandığımız tek bir durum olmamıştır. (alkışlar) Bir tek esirin öldürüldüğüne dair tek bir örnek yoktur. Onları serbest bırakıyorduk. Silahlarına el koyuyorduk çünkü bizi en fazla ilgilendiren buydu ve bu silahları sağla-

yanlara hak ettikleri bütün saygıyı gösteriyorduk (gülmeler ve alkışlar) Önce hepsi öldürüleceklerine inandırılıyorlardı ve bu nedenle sonuna dek direniyorlardı. Ama isyancı ordunun gerçek tutumunu keşfettikleri zaman, kuşatıldıklarında, kaybolduklarında silahlarını daha kolayca teslim etmeye başlamışlardı. 3 defa teslim olan askerler vardı çünkü bir cepheden diğerine veriliyorlardı ve silahlarını teslim etme konusunda deneyimliydiler. (gülmeler ve alkışlar)

Ama en önemlisi şudur ki, ne denirse densin, ne yazılırsa yazılsın, Küba Devrimi işkenceye, cinayete hiçbir zaman başvurmama ilkelerine tek bir istisnası olmaksızın uymuştur. (alkışlar) Oysa CIA'ya uşaklık edenlerin azımsanmayacak uydurma yazılar yazdıkları biliniyor.

Tarihte buna benzer bir başka örnek var mı? Tarih birçok devrime tanık oldu ve genelde bu devrimler serttiler, çok sert. Önce İngiltere' deki devrim, daha sonra Fransız Devrimi, Rus Devrimi, İspanya İç Savaşı ve Meksika Devrimi. Devrimler konusunda epeyce deneyimimiz var ve bu devrimler üzerinde çokça yazıldı. Karşı-devrimlere gelince; bunlardan söz etmekten kaçınılıyor. **Devrimler çoğu kez bağışlayıcıdır, karşı-devrimler ise her zaman acımasızdır.** Paris Komünarları bunun en iyi tanıklarıdırlar.

Küba örneğinde, tek bir istisna olmamıştır. Küba Devrimi'nin tarihinde tek bir insana işkence etme olayı -sözcüklerimi iyice tartıyorum, ölçüp biçiyorum- tek bir siyasi cinayet, tek bir kayıp olayı yoktur. Bizim ülkemizde, bu kıtanın birçok ülkesinde mantarlar gibi hızla çoğalan ölüm mangaları bulunmaz. (kitleden birçok ülkenin isimleri bağırılıyor) Bizim gibi düşünüyorsunuz. İsim vermemeyi tercih ettik ama kıtamızda hepsi görüldü.

Martin Luther King ve daha birçokları gibi insanların vatandaşlık haklarını savundukları için vahşice katledildikleri, ölüm cezasının genellikle sadece siyahlara ve İspanyol kökenlilere uygulandığı bir ülkeden, ABD'den niye söz etmeyelim?

Bizim ülkemizde, başka ülkelerde rastlanılan bu birçok olaya; dilenciliği engellemek ve hatta hırsızlıkla savaşmak adına sokaklarda katledilmiş çocuklara rastlanmaz. Devrim dilenciliğin kökünü kazıdı, kumarın kökünü kazıdı, uyuşturucuların kökünü kazıdı, fuhuşun kökünü kazıdı.

Kuşkusuz, maalesef bazı olaylar ya da ülkenin ekonomik zorluklarının ve dışarıya açılmasının sonucu olan bazı eğilimler meydana gelebilir. Bazı fahişeler var, inkar etmiyoruz. 5. Cadde'de bunlardan birkaç tanesine rastlanıyor. Ama dürüst insanlarla fahişeleri karıştırma riskine girmemek gerekir. (alkışlar) Bazı örnekler var ama bunlara karşı mücadele ediliyor, fuhuşa izin verilmiyor, fuhuş meşrulaştırılmıyor. (alkışlar)

Aileleri tarafından bir turistten sakız ya da başka bir şey istemek üzere gönderilen bazı çocuklar olabilir. Bu olaylar yaşadığımız bu özel durumda, ablukanın şertleştirilmesinden sonra içinde bulunduğumuz büyük ekonomik zorlukların ortasında meydana geliyor. Ama bunlar devrimin normal zamanlarında kesinlikle yoktu.

Şu andaki büyük yoksulluğa rağmen, kaldırımlarda gazete kağıtlarına sarılmış bir vaziyette uyuyan insanlara rastlanılmıyor. Şu andaki büyük yoksulluğumuza rağmen, barınacak yeri olmayan, sosyal güvenlikten yoksun tek bir insan yoktur. (alkışlar) **Kapitalist toplumlarda her gün görülen kötülükler bizim ülkemizde mevcut değil. Bu devrimin bir eseridir.**

Okulsuz ve öğretmensiz tek bir çocuk yoktur. Tıbbi güvencesi olmayan tek bir vatandaş yoktur. Hatta daha doğmadan önce sigortalı olunur. Bir vatandaşla, daha anasının karnındayken, hamileliğin daha ilk haftalarından itibaren ilgilenmeye başlıyoruz. (alkışlar)

Özel döneme rağmen, kişi başına düşen doktor sayısı bakımından dünya ülkeleri arasında birinci sıradayız. (alkışlar) Dünya ülkeleri arasında diyorum, üçüncü dünya ülkeleri arasında değil. Kuzey Avrupalıların, Kanadalıların ve kamu sağlığının öncülüğünü yaptığı düşünülen bütün ülkelerin önünde, dünyanın birinci ülkesi. Devrim, kazanımı olan diğer çocuk sağlığı programlarının dışında, çocuk ölüm oranını canlı doğan her bin çocuk için 60'ın üzerindeyken 10'a düşürerek 300 binden fazla çocuğun hayatını kurtardı.

Kişi başına düşen ilkokul öğretmeni ve profesör sayısı bakımından dünya ülkeleri arasında birinci sıradayız. (alkışlar) Katlanmakta olduğumuz felaketlere rağmen, kişi başına düşen sanat eğitmeni bakımından dünyada birinci ülkeyiz. Kişi başına düşen fizik ve spor eğitimi öğretmenleri bakımından dünyada birinci ülkeyiz. (alkışlar)

Ablukaya maruz kalan bu ülkedir. Açlık ve hastalıkla teslim alınmaya çalışılan bu ülkedir!.. **Bazıları ablukanın kaldırılmasını ve karşılığında boyun eğmemizi, siyasi ilkelerimizden vazgeçmemizi, sosyalizmden ve demokratik oluşumlarımızdan vazgeçmemizi istiyorlar.** ("hayır", "asla" bağırışları)

Rio Toplantısı'nda, Brezilya, Meksika ve başka hükümetlerin asil direnişlerine rağmen ve ABD'ye çok yakın olan ülkelerin ısrarı üzerine -hiçbir ülkenin ismini vermek istemiyorum- ablukanın kalkması için politik değişiklikleri şart koşan biraz karmaşık bir belgenin -çeşitli biçimlerde yorumlanabilecek bir belge ama kimileri bu belgede ABD'nin tavrını buluyorlar- piyasaya sürüldüğü görüldü.

Politik değişiklikler mi? Bizden daha fazla politik değişiklik gerçekleştiren tek bir ülke var mı? Bir devrim en derin ve en olağanüstü

değişim değil de nedir? (alkışlar) Bu devrimi 35 yılı aşkın bir süre önce yaptık ve bu 35 yıl boyunca politik değişimlere giriştik. Köleleştirici, şekilsel, halkları bölen, onları parçalara ayıran bir demokrasinin peşinden koşmadık. Biz halkları gerçekten birleştiren, en önemli ve en temel olanı, yani halkın politikaya ve yaşamının başlıca sorunlarının çözümüne sürekli olarak katılmasını mümkün kılan bir demokrasinin peşinde olduk. (alkışlar) Kısa bir süre önce halkın aday göstermesi ve seçmesini öngören ilke gereğince Anayasa'da bazı değişiklikler de yaptık. (alkışlar)

Hiç kimseyi eleştirmiyorum ama dünya ülkelerinin çoğuna, hatta Afrika'ya neo-liberalizm ve yeni sömürgecilikle ve tüm bu şeylerle sokulmakta olan şey Batı'nın sistemleri değil de nedir? Voltaire'den, Danton'dan, Jean Jacques Rousseau'dan, ABD'nin bağımsızlık filozoflarından söz edildiğini hiç duymamış olanlar; bizim kıtamızda Bolivar'ın, ülkelerimizi felakete, bölünmeye, bağımlılığa, yeni sömürgeciliğe sürükleyen Avrupa ve Kuzey Amerika sistemlerini mekanik bir şekilde kopya etme zamanında nasıl tereddütlü olduğunu hatırlayın. Gelişmek için güçlerini, çabalarını birleştirmek zorunda olan toplumların bin parçaya bölündüğünü görüyoruz. Onlara çok partililik değil, yüz partililik ya da bin partililik kabul ettirildi çünkü yüzlerce, binlerce parti var.

Çalıştık, kendi öz sistemimizi hazırladık. Bu sistemi kimseden kopya etmedik. İlk önce adayların kimler tarafından gösterilmesi gerektiği ilkesini yerleştirdik. Adayları önerenler vatandaşlardı. Hemfikir olunur ya da olunmaz ama ABD'nin bunca sözünü ettiği demokrasi ancak kölelerin, hizmetkarların katılmadığı Yunan demokrasisi kadar saygın bir sistemdir. Çünkü Yunan demokrasisinde bazı kişiler bir meydanda toplanırlardı. Mikrofonların olmadığı bu dönemde sayıları çok azdı. Hepsi bir meydanda toplanıp seçim yaparlardı. (gülmeler ve alkışlar) Köleler katılamazlardı, hizmetkarlar katılamazlardı. Bugün de katılmıyorlar.

ABD'deki seçimlerin sonuçları incelendiğinde, aşırı tutucu ve aşırı sağcı akımların toplandığı yeni bir kongre seçildiği anlaşılır. Ama bu ABD'nin kendi iç işleridir. Sizi temin ederim, size yemin ederim ki, ilişkilerimizi normale sokmak için ABD'den bu sistemden vazgeçmesini istemedik. (gülüşler ve alkışlar) Mesela hesaplayın ki, insanların en az % 80'inin oy kullanması gerekmektedir ve bunlardan ancak % 38'inin oy kullanmaya karar verdiği ortaya çıktı, hepsi bu kadar. (gülüşler) Diğerleri "Plaja gidiyorum." ya da "Sinemaya gidiyorum." veya "Evde kalıp dinleneceğim." dediler. Bu, özgürlük, insan hakları ve medeni haklar şampiyonlarında rastlanılan bir şeydir.

Latin Amerika'nın birçok ülkesinde de aynı şey söz konusudur. Birçok insan oy bile kullanmıyor. Çünkü köleler ve hizmetkarlar "Benim

için hiçbir şey değişmiyorsa neden oy kullanayım?" diyorlar.

Hemfikir olmamız ne kadarda zor!.. Çünkü gerçekten de medyaların etkisi her geçen gün büyümektedir ve halk güçlerinin karşısına dikilen engeller düğümünün üstesinden gelmek her geçen gün daha zor hale gelmektedir.

Bizde, tersine, vatandaşların % 95'inden fazlası seçimlerimize katılıyor. Oysa hiç kimse oy kullanmak zorunda değildir. Hatta devrimden yana olmayanlar bile, şunu ya da bunu seçmek için oy kullanmaya gidiyorlar veya şunu ya da bunu seçmemek için boş oy kullanıyorlar.

Bizde, -tekrar ediyorum- adayları belirleyenler yurttaşlardır. Halk öneriyor ve seçiyor. Öyle ki, bir yurttaş için seçilme olanakları herhangi bir başka ülkedekinden sonsuz ölçüde daha büyüktür.

Güzel bir kanıt; bir Meksika delegasyonu ile görüşüyordum. Bana "Milletvekillerimizin en genci de bizimle birlikte geldi." dediler. Sordum; "Kaç yaşında", "25 yaşında". Hoş bir şaşkınlığa uğradım ama birden 20 yaşın altında birçok milletvekilimiz olduğunu anımsadım. Çünkü öğrenciler orta öğretimden itibaren bütün kitle örgütleriyle birlikte adayların belirlenmesi sürecine katılıyorlar.(alkışlar)

Köylüler adayların belirlenmesi sürecine katılıyorlar. Kadınlar örgütü adayların belirlenmesi sürecine katılıyor. Sendikalar da, Devrimi Koruma Komiteleri de katılıyorlar. Ve Ulusal Meclis'te milletvekili olan birçok öğrenci, kadın, işçi, köylü, emekçi ve aydın, her kesimden insanlar var. **Adayları öneren parti değildir. Parti önermiyor ve seçmiyor. Parti bütün ilkelere, bütün kurallara uyulmasına dikkat e- diyor ama bu seçim süreçlerinin hiçbirine katılmıyor.** İşte bizim ülkemizde böyle oluyor.

Seçim yönetmeliğinde yapılan son değişikliklerden biri her milletvekili adayına seçilebilmek için geçerli oyların % 50'sinden fazlasını elde etme zorunluluğu getiriyor.

Alarcon bunların bazılarını açıkladı ve elindeki bir dergiyle -İngilizce bilmek gibi bir avantaja sahip ve zaman zaman Kuzey Amerika dergilerini okuyabiliyor. (gülüşler)- ABD'de bir bayın kongre üyesi seçilebilmek için yürüttüğü seçim kampanyasında nasıl 25 milyon dolar harcadığını hatırlattı. Bu nasıl bir demokrasidir? Kaç kişinin bir kampanyada harcayacak 25 milyon doları var? Küba'da 25 dolar harcamaya bile gerek yok. Belki, seçim günü oy kullanmaya gitmek için bir otobüs biletine gerek vardır; işte Küba vatandaşının masrafı. (alkışlar)

Seçmenlerini ikna etmek üzere mümkün olan bütün araçlardan yararlanmak için milyoner olunmasını gerektiren bu demokrasi nasıl bir demokrasidir? Ve sonra, seçmenler 4-5 yıl sonraki gelecek seçimlere kadar unutulurlar. Onlarla bir daha artık hiç ilgilenilmez, bir tek kez bile.

Unutulurlar.

Bizim ülkemizde, seçim bölgesi delegesinden en üst düzeydeki görevliye kadar herkes görevlerinden alınabilir. Kim olursa olsun seçilebilir ve görevlerinden alınabilir. Bu bizim sistemimiz. Başkalarının bu sistemi uygulamasını istemiyoruz. Bunun bir model olduğunu iddia etmek saçmadır. Ama biz bu sistemi benimsedik. Bu sistemi bize kimse dayatmadı. Hiçbir Kuzey Amerikalı yönetici ya da danışman daha önce yaptıkları gibi buraya bir seçim yasası hazırlamaya gelmedi.

Anayasamızı kendimiz yaptık. (alkışlar) Seçim yasasını biz kendimiz hazırladık. Sistemi biz düşündük ve biz kendimiz geliştirdik. Burada savunmakta olduğumuz budur: Ülkenin doğru olduğunu düşündüğü ekonomik, siyasal ve sosyal sistemini, kendi yasalarını yaratma hakkı. Başka türlü davranmak olanaksızdır, saçmadır. Diğer bütün iddialar çılgınlıktır ve bu çılgınlar bütün dünyanın kendi yaptıklarının tamamen aynısını yapmasını istiyorlar. Ama onların yaptıkları bizim hoşumuza gitmiyor. (alkışlar)

İşte bunun içindir ki, ablukanın politik tavizler karşılığında, ülkemizin egemenliğini zedeleyecek tavizler karşılığında kaldırılması kabul edilemez. Bu kesinlikle kabul edilemez. Çileden çıkarıcı, öfkelendirici bir istektir. Gerçekten **bağımsızlığımızdan vazgeçmektense ölmeyi tercih ediyoruz.** (uzun alkışlar)

Yıllardan beri ablukayla birlikte yaşıyoruz. Ama bir olgu üzerinde düşünmek yerinde olur: Devrim zafere ulaştığında belli bir dünya vardı. Bugün, devrimden 35 yıl sonra, bir başka dünya söz konusu. Dünya değişti ama bu değişim gelişme yönünde olmadı. Gerçekte dünya gerileme yönünde bir değişime uğradı. Çünkü iki kutuplu dünyayı kimse beğenmiyordu ama tek kutuplu dünya bizim çok daha az hoşumuza gidiyor.

Devrim zafere ulaştığında dünya iki kutupluydu. ABD devrimin hemen hemen başından itibaren bize ablukayı dayattı. Şeker pazarlarını elimizden almaya başladı. Yakıt gereksinimimizi karşılamamıza engel olmaya çalıştı. Genç devrimi bu koşullar altında gözünüzün önüne getirin. Kuşkusuz makinelerin, yedek parçaların, her şeyin teslimine engel oluyorlardı. Ama Sovyetler Birliği ve sosyalist kamp vardı.

Bu bizim için bir şanstı çünkü buraya 90 mil uzaklıktaki ABD'nin bize dayattığı abluka karşısında, dünyada devrimci bir öze sahip ve Kuzey Amerika emperyalizmiyle çelişkide olan bir başka güç, bir başka hareket vardı. Bu hareket sayesinde şekerimize pazar bulabiliyorduk. Hammaddeler, petrol, yiyecek, birçok şey bulabiliyorduk. Bunların hepsi burada anlatıldı.

Tercihli fiyatlardan faydalanıyorduk. Ama belirtmek gerekir ki,

Küba tercihli fiyatlardan yararlanan tek ülke değildi. Lome Anlaşması eskiden sömürge olan çok sayıda ülkenin şeker ve başka ürünler için tercihli fiyatlardan yararlanmasını düzenliyor. ABD'de bile, şekerimiz için önemli bir pazar oldukları zaman, kotalarımız bütün Latin Amerika'ya ve dünyanın başka bölümlerine yeniden dağıtılmak üzere kaldırılmadan önce, tercihli fiyatlar vardı. Lage'in açıkladığı gibi, dünyada şekerin % 80'i tercihli fiyat üzerinden pazarlanmaktadır. Tümüyle politik doktrinin ilkelerine uygun olarak, sosyalist ülkeler bize tercihli fiyat üzerinden ödeme yapıyorlardı.

Bütün üçüncü dünya ülkeleri için biz bu politikayı savunuyorduk. Çünkü gelişmiş ülkelerle az gelişmiş ülkeler arasındaki farkı azaltmanın biricik yöntemi buydu. Bu dünyanın talebiydi, bu bütün üçüncü dünya ülkelerinin talebiydi. Bu şekilde dürüst bir uygulamaydı da çünkü bize tercihli fiyat verilmesine karşılık, Sovyetler Birliği'nde şeker üretmek bizden satın aldıkları için ödediklerinden daha pahalıya mal oluyordu. Ne olursa olsun, bu tercihli fiyatlar bizim için bir avantajdı çünkü yakıt, hammadde ve birçok başka şey satın alabiliyorduk.

Bu durumdayken, sosyalist kampın ve Sovyetler Birliği'nin çöküşü meydana geldi ve abluka yoğunlaştı. Sosyalist kamp ve Sovyetler Birliği var olduğu sürece işlerimiz daha iyi gidiyordu, zorluklara daha kolay katlanıyorduk. Bu koşullarda, ekonomimiz yaklaşık 30 yıl boyunca gelişti ve olağanüstü bir sosyal gelişime ulaştık.

Küba Devrimi işte bu dünyada doğdu. Bir başka dünya yoktu. Dünyanın en büyük gücü tarafından kuşatılmış bu ülke için başka alternatif yoktu. Bu nedenle, sosyalist kampın ve Sovyetler Birliği'nin kaybolması bizim için böylesine korkunç bir darbe oldu. Çünkü abluka devam etmekle kalmıyor, daha da sertleşiyor. Öyle ki, ülkemiz ithalatının % 70'ini kaybetti. Kendi kendime soruyorum: Kaç gün dayanılabilirdi? Bir hafta, 15 gün, bir ay?.. (alkışlar) **Eğer halk devrimi desteklemeseydi nasıl ayakta kalabilirdik?** Gerçekten politik sistemimiz olmadan, demokratik sistemimiz olmadan, gerçek demokrasiyi oluşturan halkın bütün temel sorunlara doğrudan katılımı olmadan nasıl dayanabilirdik? (alkışlar)

Herhangi bir başka Latin Amerika ülkesi ithalatının % 70'ini kaybettikten sonra dayanabilir miydi? Herhangi bir Avrupa ülkesi böylesi bir felakete dayanabilir miydi? Daha başından, politikacılar tereddüde düşerler, teslim olurlardı. Ama biz onurluyuz, şeref duygusuna sahibiz ve ilkelerimize bağlıyız. (alkışlar) **Bizim için ilkeler yaşamın kendisinden daha değerlidir.** İlkeler üzerinde hiçbir zaman pazarlık yapmadık, hiçbir zaman. (alkışlar)

Orta Amerikalı devrimcilere yardım ettiğimizde, Kuzey Amerika-

lılar bu yardımı kesersek ablukayı kaldıracaklarını söylüyorlardı. Ama böyle bir düşünce aklımızın ucundan bile geçmedi. (alkışlar) Başka durumlarda, Angola'ya ve diğer Afrika ülkelerine yardım etmekten vazgeçersek ablukayı kaldırmaya hazır olduklarım söylemişlerdi. Ama biz başka ülkelerle ilişkilerimizi pazarlık konusu yapmayı asla düşünmedik. Başka durumlarda, Sovyetler Birliği ile ilişkilerimizi kesersek ablukayı kaldıracaklarına söz verdiler. Ama bunu yapmak asla aklımıza gelmedi. Çünkü **biz ilkeleri üzerinde pazarlık yapan bir parti ya da bir politik yönetim değiliz.** Bu fiyata karşılık abluka hep devam etti çünkü biz ablukanın kalkmasının fiyatını ödemek durumunda değiliz.

Bu durum bizi özel döneme götürdü.

Sosyalizmin çöküşünden önce mükemmel projeleri harekete geçirmeye çalışıyorduk, her bakımdan mükemmel projeler. Hataların ve olumsuz eğilimlerin, eski ve yeni hataların, eski ve yeni eğilimlerin düzeltilmesi sürecini başlatmıştık. Yoğun bir çalışma gerçekleştirdiğimiz sırada, bizi çifte abluka olarak isimlendirebileceğimiz şeye götüren bu çöküş meydana geldi. Çifte abluka denilebilir çünkü sosyalist kampın ve Sovyetler Birliği'nin parçalanmasından hemen sonra, hatta Sovyetler Birliği'nin parçalanmasından önce, ABD Küba ile eski sosyalist kamp ülkeleri ve Sovyetler Birliği arasındaki ticareti ve ekonomik ilişkileri kesmek için her zamankinden daha fazla baskı yaptı.

Bu baskı boşa çıkmadı. Ülkemiz böylelikle çifte ablukayla karşı karşıya kaldı. Bununla birlikte, vatanı kurtarmak gerekiyordu, devrimi kurtarmak gerekiyordu ve sosyalizmi kurtarmak gerekiyordu. -Sosyalizmin kazanımlarını kurtarmak diyoruz çünkü şu anda sosyalizmi inşa ettiğimizi söyleyemeyiz. Yaptıklarımızı savunuyoruz, kazanımlarımızı savunuyoruz.- Radikal bir tarzda değişen ve imparatorluğun bütün gücünün bize yöneldiği bir dünyada bu temel hedefti. Çünkü ABD örneğin Çin'e, bu büyük ülkeye, sosyalizmin düşüncelerini savunan bu uçsuz bucaksız ülkeye hiçbir koşul dayatmıyor. Vietnam'a, bu olağanüstü ve kahraman ülkeye de koşul dayatmıyor. Onlara abluka dayatılmıyor. Ama Küba'ya bir abluka dayatılıyor. Kendinizi partimizin ve yönetimimizin yerine koyun. Hiçbir zaman bu kadar zorlu olmayan koşullarda, vatanı, devrimi ve sosyalizmin kazanımlarını kurtarmak istiyoruz.

Bugünün dünyasında, gayet tabii her zaman böyle olmayacak bir dünyada, hangi önlemler alınmalıydı? Neo-liberalizmin kapitalizm için en iyi yol olduğunu, gökyüzüne ve gökyüzünün sonsuzluğuna yükselme olduğunu düşünenler boş hayaller peşinde koşuyorlar. (alkışlar) Dünya bize daha çok şey öğretecek. Tüm bunlardan doğacak olanları açıklamak çok uzun zaman alır. Konuyu derinleştirmek istersek çok zaman alır. Ama onlara göre neo-liberalizm sonsuza kadar sürecektir.

Bugün ekonominin globalleşmesinden söz ediliyor. Üçüncü dünya ülkelerinin bugün sahip oldukları savunma mekanizmaları yitip gittiğinde globalleşmenin bu ülkelere ne bırakacağını göreceğiz. Globalleşmenin teknolojik rekabeti, sürekli olarak daha fazla sermaye biriktirmek için üçüncü dünyanın doğal kaynaklarını ve ucuz işgücünü her zamankinden daha çok sömürmeye girişecek olan gelişmiş kapitalist ülkelerin engin gelişimi karşısında rekabeti desteklemesi gerekecek. Ama -Avrupa ülkelerinin kapitalizmi gibi- süper gelişmiş bu kapitalizm örneğin gittikçe daha fazla işsizlik üretiyor. Ne kadar fazla gelişirse o kadar fazla işsizlik üretiyor. Bizim ülkelerimizde ne olacak? Farklılıkların, sosyal adaletsizliklerin, sefaletin globalleşmesine tanık olacağız.

Ama bu dünya, içinde yaşadığımız ve ticari ilişkilerimizi geliştirmek ve ürünlerimizi değiş-tokuş etmek zorunda olduğumuz, ayakta kalmamız gereken dünyadır. Bu nedenle bu dünyaya adapte olmak ve çok açık bir amaç dahilinde kaçınılmaz gördüğümüz önlemleri almak zorundayız.

Bu, yapmakta olduğumuz her şeyin sadece yeni durumun bir sonucu olduğu anlamına gelmez. Daha önce değişikliklere girişmiştik ve hatta yabancı sermayenin ülkeye girişi düşüncesi özel dönemden öncesine aittir. Gelişmeyi sağlamak için sermayeye ve teknolojiye sahip değilsek, bazı sektörleri, bazı dalları geliştirmenin olanaksız olduğunu anlamıştık. Çünkü sosyalist ülkeler bu teknolojiye sahip değildiler. Ama daha büyük bir açılımı, yabancı yatırım için yeterince geniş bir açılım olarak adlandırabileceğimiz şeyi gerçekleştirmek zorundaydık. Burada bu da bu izah edildi. Sermayesiz, teknolojisiz ve pazarsız Küba bugünkü koşullarda gelişemezdi. **Günümüzde benimsemekte olduğumuz şu ya da bu yöndeki önlemlerin, değişikliklerin ve reformların amacı, bu konferansta da belirtildiği gibi, bağımsızlığı, devrimi -çünkü devrim geri kalan her şeyin kaynağıdır- ve sosyalizmin kazanımlarını korumaktır.** Bu, durum elverdiği sürece sosyalizmi ya da sosyalizmi inşa etmeye devam etme hakkını korumak istediğimiz anlamına gelir. (uzun alkışlar)

Değişiklikler yapıyoruz ama bağımsızlıktan ve egemenlikten vazgeçmeden. (alkışlar) **Değişiklikler yapıyoruz ama asıl ilkeden, halkın yönetimi, halk tarafından ve halk için yönetim ilkesinden, devrimci dile çevirdiğimizde, işçilerin yönetimi, işçiler tarafından ve işçiler için yönetim anlamına gelen ilkeden vazgeçmeden.** (uzun alkışlar ve "Fidel, Fidel!" bağırışları) Bu, burjuvaların yönetimi, burjuvalar tarafından ve burjuvalar için yönetim değildir. Bu, kapitalistlerin yönetimi, kapitalistler tarafından ve kapitalistler için yönetim değildir. Bu, uluslararası tekellerin yönetimi, uluslararası tekeller tarafından ve uluslararası

tekeller için yönetim değildir. Bu, emperyalizmin yönetimi, emperyalizm tarafından ve emperyalizm için yönetim değildir. (alkışlar)

Giriştiğimiz değişiklikler ve reformlar ne olursa olsun, büyük farklılık buradadır. Eğer bir gün bundan vazgeçersek devrimin varlık nedeninden vazgeçmiş olacağız.

Bütün, dünyayla dayanışma içinde olduk ama bu dayanışmadan söz etmek bize düşmez. Dayanışma sözkonusu olduğunda, biz azami ölçüde çalışmalı ve bundan asgari ölçüde söz etmeliyiz. Çünkü biz burada tavrımızın özövgüsünü yapmayacağız.

Birkaç dakika önce, toplantımızın bu son bölümünün başlangıcından önce, bir yoldaş şöyle dedi: "Küba birçok inanılmaz şeyler yaptı. Bir ülkenin ya da bir başkasının ziyaretçilerinin konuşmalarını işittiğinizde, doktorlardan, burslu öğrencilerden, burada eğitilen kişilerden, bir işten, bir başka ve yine bir başka işten söz ettiklerini işittiğinizde, ülkemizin bütün bu yıllar boyunca çok şey yaptığının daha iyi farkına varıyorsunuz." Bu, bizim için dayanışma, enternasyonalizm bir ilkedir ve daha da fazlasını söylersem, kutsal bir ilkedir anlamına gelir.(alkışlar)

Örnek olarak bazı sayılar vereceğim. 15 binden fazla Kübalı doktor devrimin bu yılları boyunca onlarca ülkede karşılık beklemeden hizmet verdiler. 15 binden fazla kişi doktor olarak enternasyonalist görevlerini yerine getirdi. (alkışlar) 26 binden fazla öğretmen ve profesör de aynı şeyi yaptılar. Başka küçük ülkeler ya da orta bir ülke veya hatta büyük bir ülke bu rakamı egale etti mi, merak ediyorum.

Belli bir sürede, üçüncü dünya ülkelerinde karşılıksız olarak çalışan doktorlarımızın sayısının Dünya Sağlık Örgütü'nünkinden 3 kat daha fazla olduğunu söylemek yeterli olacaktır. (alkışlar) Üstelik çok fazla kaynağımız yoktu. Olanaklarımız çok küçüktü. Sadece sağlık emekçilerimizin yüksek görev anlayışına ve enternasyonalist ruhlarına güveniyorduk. Kaç kişinin yaşamını kurtardılar? Kendi kendime soruyorum: Bu şekilde hareket eden bir ülkeye abluka uygulamak doğru olabilir mi? ("hayır" bağırışları)

Yabancı ülkelerde çalışan öğretmenlerimiz sayesinde yüz binlerce çocuk eğitmedik mi? Sadece öğretmenler değil, profesörler de gönderdik. Dünyanın çeşitli ülkelerinde tıp okulları kurduk. Bütün bunları yapan ve belli ölçüde yapmaya devam eden bir ülkeye abluka uygulamak doğru olabilir mi? (alkışlar)

Yarım milyon Kübalı her türden enternasyonalist görevlerde bulundular, yarım milyon Kübalı!.. (alkışlar)

Afrikalılar çok asil, çok cömerttiler ve bu vesileyle sömürgeciliğe karşı, yabancı saldırganlığa, ırk ayrımcılığına ve ırkçılığa karşı mücadelede Küba tarafından sunulan dayanışma yardımını hatırlatmak istedi-

ler.

Daha önce burada belirttiğim gibi, askerlerimiz Angola'nın güneyinde savaştılar, 40 bin asker. (alkışlar) Angola birliklerinin safında kahramanca savaşan 40 bin insan. Güney Afrikalılara karşı, Cuito Cuanavale Muharebesi'nden sonra ve Angola'nın güney-batısındaki karşısaldırımız sırasında Angola'nın güneyinde Kübalılar vardı. Üstelik bu insanlar nükleer silahlar tehlikesiyle karşı karşıyaydılar. Bunu biliyorduk, bu saldırı sırasında güçlerin dağılımında düşmanın nükleer silahlar kullanabileceği olasılığı da hesaba katılmıştı.

Belirli bir zamanda, Küba'da 25 bin burslu yabancı öğrenci bulunuyordu. (alkışlar) Küba kişi başına düşen burslu yabancı öğrenci bakımından dünyada birinci ülkeydi. Ama bununla hiçbir zaman övünmedik. Sadece görevimizi yerine getiriyorduk. Marti'nin bize öğrettiği gibi, **başkalarına yardım etmek için yapabileceğimiz her şeyi yaptık.**

Bu olağanüstü toplantının asil, cömert ve dayanışmacı sözlerinizin bizim kendi devrimimizin dayanışmacı tarihini kısmen yansıttıklarını düşünmüyorum. (alkışlar) Bu bizi mücadeleyi sürdürmekte teşvik ediyor, cesaretlendiriyor.

Yaşadığımız çağda, büyük seçme hakları vardır, özgürlüğü seçme hakkı, egemenliği seçme hakkı, bağımsızlığı seçme hakkı, sosyal adaleti seçme hakkı.

Sosyal adalet düşünce olarak her türden adalet ilkesinin yadsınması anlamına gelen neo-liberalizme karşı öyle bir güç kazanıyor ki, bazı uluslararası kuruluşlar bile sosyal adaletten söz ediyorlar. İnter Amerikan Kalkınma Bankası bu kıtada sosyal adaletin gerekliliğinden giderek daha fazla bahsediyor. Dünya Bankası bile bu kıtada sosyal adaletin gerekliliğine değiniyor. Onlar, neo-jiberalizm şampiyonları sosyal adaletten dem vuruyorlar. Çünkü sosyal farklılıkların çok büyük olduğunu ve giderek de daha fazla büyüdüğünü görüyorlar. Sosyal adaleti kapsayan bir kapitalizm, bir neo-liberalizm düşlüyorlar. Sefaletin, açlığın ve yoksulluğun bugün kendilerini adadıkları neo-liberalizmin temellerini çökerteceğinden korkuyorlar. Ve bu nedenle, sosyal adaletten dem vuruyorlar.

Ama biz biliyoruz ki, sosyal adaleti sadece halklar uygulayabilir ve **sosyal adalet ile neo-liberalizm birbirine karşıttırlar, uzlaşamazlar.** (alkışlar) Süper gelişmiş bir dünya ile az gelişmiş bir dünya birbirine karşıttırlar, uzlaşamazlar. Süper gelişmiş bir dünya her zaman daha zengin, az gelişmiş bir dünya ise her zaman daha yoksul olacaktır. Bu çürütülemez bir gerçektir.

Burada hazır bulunmanız doğru düşüncelerin yaşadığını kanıtlıyor, asil düşüncelerin yaşadığını kanıtlıyor, değerlerin yaşadığını ka-

nıtlıyor. İsa'nın balıkları ve ekmekleri çoğalttığı gibi, bu düşünceleri, bu değerleri çoğaltmak gerekiyor. (alkışlar)

Kilise yoksullar için bir seçme hakkından söz ediyor ve bu bize son derece olumlu görünüyor. Ama bugünkü dünyanın bir seçme hakkından daha fazla bir şeye ihtiyacı olduğunu düşünüyorum: Dünyanın yoksulların sürdüreceği enerjik, direngen, tutarlı bir mücadeleye ihtiyacı var. (alkışlar ve "Fidel, Fidel!" bağırışları) Kilise değil, kiliseler demeliydim. Çünkü sözkonusu olan sadece Katolik Kilisesi değildir.

Yoksulluğun kökeninde bulunan nedenlere karşı sürekli mücadele etmek gerekiyor. (alkışlar) Kapitalizme karşı, neo-liberalizme karşı ve emperyalizme karşı aç, okulsuz, hastanesiz, işsiz, barınaksız, en temel ihtiyaçlarını karşılayamayan binlerce milyon insandan artık söz edilmeyeceği güne kadar sürekli mücadele etmek gerekiyor. (alkışlar)

Gezegenimizin nüfusu 6 milyara yaklaşıyor. Bu, henüz yüz yıl önceki nüfusun 4 katıdır. Bugün birçok tehdit -ve sadece sosyal tipte değil, aynı zamanda ekonomik, politik ve askeri tiplerde tehditler de sözkonusu-insanlığı hedef alıyor.

Burada biri -sanıyorum Roberto'ydu- bugün savaşlara "insani görev", "barış operasyonları" adının verildiğini söyledi. Savaşlar bizi her taraftan tehdit ediyor. Müdahalecilik bizi her taraftan tehdit ediyor. Ama dünya aynı zamanda giderek insanoğlunun dikkatini daha çok çeken ve bilincini giderek daha fazla meşgul eden bir sorun olan doğal yaşam koşullarının tahribatı, çevrenin tahribatı tarafından da tehdit ediliyor. İnsanlığı bu tehlikelerden kurtarmak için bütün cephelerde sonsuz bir çaba harcamamız gerekiyor.

Bu durumun tarihi kaynağı nedir? Bu kaynağın sömürgecilik, yeni sömürgecilik ve emperyalizm olduğu inkar edilebilir mi? Kapitalizm olduğu inkar edilebilir mi? İlerici hareketin, devrimci hareketin ve sosyalist hareketin uğradığı başarısızlığa rağmen, bunun tamamiyle bilincindeyiz.

Ama burada şunu söylemeye can atıyoruz sevgili yoldaşlar: **Kapitalizme dönmeyeceğiz... (alkışlar) Vahşi kapitalizme -ya da Perez Esquivael'in ona vermek istediği isim ne olursa olsun, kana susamış kapitalizm ya da ılımlı kapitalizm (bunun var olduğunu farz edelim)- dönmeyeceğiz. Ona dönmek istemiyoruz ve dönmeyeceğiz.** (alkışlar)

Görevlerimizin ve yükümlülüklerimizin bilincindeyiz. Bazıları Küba Devrimi'nin yeryüzünden hızla kaybolacağını düşündükleri halde, yaklaşık 5 yıldan beri çok zor koşullarda direndik.

Sebatla, direngenlikle çalışıyoruz. Sübjektif şeylerin üzerinde, kendi hatalarımızın, kendi yetersizliklerimizin üzerinde giderek

daha çok durarak çalışıyoruz. Objektif nedenler yetersizliklerimizi haklı göstermek için bir bahaneye dönüşmesin diye sübjektif nedenler üzerinde ısrarla durarak çalışıyoruz.

Halkımızın bilinç düzeyini çok daha fazla geliştirmek zorundayız. Böylece dolaşımdaki aşırı parayı neden çekmek gerektiğini ve bu parayı şok tedaviler uygulamadan çekmek için uygun olan koşulları, neden tarımda ve endüstride üretkenlik, verimlilik peşinde olmak gerektiğini halka açıklamalıyız.

Yiyecek üretimi sorununun kafanızı kurcaladığını biliyorum, burada belirttiniz. Yiyecekleri gübresiz, zararlı bitki ve böcekleri öldüren zirai ilaçlar olmadan, birçok kez yakıtsız, makineler yerine hayvanları kullanarak üretmek zorunda olduğunuzu size söylemeliyim. % 80'i şehirlerde yaşayan bir nüfusu -Çin'in tersine, Vietnam'ın tersine, nüfusumuzun % 20'si kırsal kesimde, % 80'i şehirlerde yaşıyor. Çin ve Vietnam'da ise bunun tersine, % 75 ya da 80 kırsal kesimde, % 20 ya da 25 şehirlerde yaşıyor.- beslemek zorundayız.

Kırsal kesimde işgücü eksiğimiz de var. Tarımımız makineleşmişti. Ülkenin çalışma alanlarının büyük kısmı gibi şeker hasadımız makineleşmişti. Biri şeker üretmenin gerçekten önerilip önerilmediğini sormuştu. Şeker üretmekten başka alternatifimiz yok. Şeker üretmek zorundayız. Gayet tabii ki, şeker fabrikaları ve makineler daha az üretirse -çünkü yeterince gübremiz yok- ve örneğin sulama yetersizse daha pahalıya mal oluyor. Genellikle yiyecek maddelerinin nasıl üretileceğini biliyoruz ama yiyecek maddelerinin üretimi için gerekli olan bu maddelerin büyük oranda yokluğuyla karşı karşıya kaldık.

Başka sektörleri geliştirmemiz gerekti. Daha önce burada bir zorunluluk haline gelen, iyi ve kötü yanları olduğu için devrimin ilk yıllarında çalıştırılmayan turizmden söz edildi. **Fildişi bir kuleye kapanabilme umuduyla yaşayamayacağımız için, erdemin kötülükle mücadeleden doğduğunu ve bazen hayvan pisliğinden eşsiz güzellikte çiçekler doğacağını bilerek bu dünyanın sorunlarına karışmak zorundayız.** (alkışlar) Bu tür sorunlarla beraber yaşamaya alışmak zorundayız. Yiyecek maddesi üretimi için gerekli olan bu girdilere ihtiyacımız var.

Hayvancılıkta da aynı şekilde besin maddesi ve susuzlukla, yakıtsızlıkla karşı karşıya kaldık.

Karşı koymak zorunda olduğumuz sorunların çözülmesi kolay değildir. Ama Robertico Robaina'nın dediğini uygulayarak bu sorunlara korkusuzca meydan okuyoruz: **"Çok olanı birkaç kişi arasında bölüştürmek değil, sahip olduğumuz azı çok kişi arasında bölüştürmek."** (alkışlar) Sahip olduğumuz şeyleri paylaşıyoruz.

Bununla birlikte, bu inanılmaz ölçüde zor koşullar altında, -tek-

rar ediyorum- Küba'da öğretmensiz bir tek okul, okulsuz bir tek çocuk, doktorsuz ve hastanesiz bir tek hasta bile yoktur. Sosyal güvenliği olduğu gibi koruyoruz, sporun, kültürün gelişmesi hareketimizi koruyoruz ve hatta bu özel dönem sırasında Olimpiyat Oyunları'nda beşinci sırayı elde ettik. (alkışlar) Bu, görülmemiş derecede zor koşullarda harcadığımız çaba konusunda size bir fikir verebilir.

Öyle ki, sahip olunan az şey çok kişi arasında paylaşıldığında çok şey yapılabilir. Dünyada bizden çok daha fazlasına sahip olan ve az şey yapan pek çok ülke var. (alkışlar)

Bu toplantının sonuna yaklaşıyoruz. Bu toplantı bizim için gerçekten unutulmayacak bir ders oldu ve öyle kalacak. Ablukayı yenmek için, ülkemize karşı zincirlerinden boşanmış düşmanlığı yenmek için, umudu savunmak için bizimle birlikte katılmayı istediğiniz bu savaştan çok umutluyuz. Bu, kendisine umut bağlanan rolüne soyunduğumuz anlamına gelmez. Kendimizi alnında büyük işler yapacağı yazılı olan bir halk olarak görmüyoruz. Biz küçük bir halkız, tarihin bu özel koşullarda, savunmakta olduğumuz şeyleri, en kutsal ideallerimizi, en kutsal haklarımızı savunma görevini yerdiği mütevazı bir halkız. Siz bunu bir umut olarak görüyorsunuz.

K**üba Devrimi'nin emperyalizm tarafından yok edilmesinin bütün ilerici güçler için, bütün devrimci güçler için, dünyada barışa ve adalete tutkun bütün güçler için ne anlama geleceğini anlıyoruz. Ve bunun için size karşı en temel ve en kutsal görevimizin hayatımız pahasına bile olsa devrimi savunmak olduğunu düşünüyoruz.**

Teşekkürler, teşekkürler, yüzlerce teşekkürler, sonsuz teşekkürler...

Bir kez daha haykırmama izin verin:

YA SOSYALİZM YA ÖLÜM!..

YA VATAN YA ÖLÜM!..

KAZANACAĞIZ!..

YAŞASIN DAYANIŞMA!..

(Yaşasın bağırışları ve uzun alkışlar)

SARSILMAZ BİR KAZANMA İNANCIYLA SAVAŞA YÜRÜYORUZ*

Sevgili Yoldaşlar;

Ulusal Meclisimizin, parlamentomuzun bu sabahki oturumu, bazı konuşmalar dışında, özellikle de son yapılan konuşma, yani Fidel yoldaşın konuşması ve ondan önceki diğer bazıları dışında, ağzımda buruk bir tad bıraktı.

Kendi kendimle tutarlı kalmak için, burada tüm içtenliğimle konuşmalıyım. Ve bunu yapmak için, son iki gece boyunca, partide yapılan, ülkenin doğu, merkez ve batı bölgeleriyle ilgili üç toplantı üzerinde derinlemesine düşündükten sonra kaleme aldığım bazı notlardan faydalanacağım. İşte bu notlar:

Birçok günlük görevim arasında, bu konuda düşünmek için zaman ayırmak zorunda kaldıysam, bunun başlıca iki nedeni var. Birincisi; başkumandan bana bunu tavsiye etti. İkincisi ise; her ne kadar basit olsalar da, bu deneyimlerin, burada bulunan birçok yoldaş gibi, yetişkinliğimden itibaren varlığımın anlamı ve varlık nedeni olan devrim için yararlı oldukları doğrultusunda bir kişisel kanıya sahibim.

Basının geniş olarak söz ettiği gibi, Temmuz ayının son 15 günü boyunca, Politbüro'nun hemen hemen yarısının katılımıyla, ülkenin en önemli üç bölgesiyle ilgili olarak üç parti toplantısı yaptık. Bu toplantıların sonuncusu, 30 Temmuz'da yapılan ve başkumandanın başkanlık ettiği batı bölgesiyle ilgili toplantıydı.

---

* Küba Komünist Partisi Merkez Komitesi İkinci Sekreteri ve Devrimci Silahlı Kuvvetler Bakanı Orgeneral Raul Castro'nun 3 Ağustos 1994'de, Kongre Sarayı'nda, Halk İktidarı Ulusal Meclisinde yaptığı konuşma.

Bu toplantıların özgünlüğü, partinin ya da devletin istisnasız bütün kadrolarının, yöneticilerinin, görevlilerinin Küba ulusunun her düzeyde kaderinin belirlendiği bu tarihi dönemin üstesinden gelebilecek yetenekte olmaları gereğine denk düşen, farklı nitelikte, güç, yaşadığımız zamanla uyum halinde toplantılar olmalarıdır.

Bu ön gerçekliğe (postülaya) uygun biçimde, devrimi karakterize eden ihtiyatlı ve insancıl politika çerçevesinde davranmayan her kim olursa olsun, yerini hemen bir başkası almalıdır. Hatırlayın, Üçüncü Kongre'nin gecikmeli olarak yapılan toplantısında, parti programımızın onaylanması esnasında Fidel bunu belirtmişti.

Bugün kadroları karakterize etmesi gereken şey, her zamankinden daha fazla ölçüde, sorunlar karşısında sarsılmaz bir mücadele ruhu, demirden bir irade, olağanüstü bir sadelik ve duyarlılık, ileriyi görme, yaratıcılık, somut sonuçlar, ilkelere ve Fidel'e -ki bu, sonuçta halka bağlı olmak anlamına gelir- eksiksiz bir bağlılıktır.

Bazılarının elleri kolları bağlı oturup, ancak çalışmayla, sebatla ve özveriyle çözülebilecek sorunları bir mucizenin gelip çözmesini beklemesi gibi bir edilgenliğin yanı sıra, "yapılamaz"a, tepkisizliğe, ihmalkarlığa, yarım ağızla konuşmaya neden olan boş parlak sözleri ve dar düşünceli yaklaşımı, hareket tarzını kafamızdan söküp atmak gerekir.

ÖVGÜYÜ VE KENDİ KENDİNDEN HOŞNUT OLMAYI KAFALARIMIZDAN SÖKÜP ATMALIYIZ

En fazla bir asrın üçte biri kadar bir süre önce, kuzey imparatorluğunun basit bir uzantısı olan azgelişmiş bir ulusun özünde bulunan, çok zor objektif ekonomik koşullarla karşı karşıya olduğumuz doğrudur.

Yine, kıtamızın bütün tarihinin en zalimi olan emperyalizmin kaba ve kudurmuş ablukası olmasaydı, zorluklarımızın daha az olacağı da doğrudur.

Ama sübjektif sorunların; ne özel dönemle, ne de emperyalist ablukayla hiçbir ilgisi olmayan, aksine kendimizden kaynaklanan sorunların olduğu da en az o kadar doğrudur. Söz edilen üç toplantının analizi böyleydi. Şimdilerde, her türden parti toplantısında ve her tipten devrimcide bu analizin ağır basması gerektiğini sanıyorum.

Övgüyü ve kendi kendinderi hoşnut olmayı kafalarımızdan söküp atmalıyız. Sözkonusu olan yaptığımız her şeyi anlatmak değildir. Tersine, yaptıklarımız arasında gerçekten başarılı sonuçlar vermiş olanları ve işimizin daha iyi olması için ne yapmamız gerektiğini samimi olarak analiz etmeliyiz.

Ne kadar önemsiz ve bilinçsiz olursa olsun, yalanı paramparça

etmeliyiz. Bunun tek nedeni, yalan üzerine kurulmuş bir tutumun bozucu gücü değildir. Bir diğer nedeni de, bu devrimin en eksiksiz bir dürüstlük temeli üzerinde yapılmış olması ve Fidel'in eşsiz örneğiyle düşmana bile -düşmanın düşüncelerimize saygı göstermesi için- yalan söylenilmemesini isteme noktasına kadar bizi eğitmiş olmasıdır.

Eleştiri yoksunluğuna da, eleştiri fazlalığına da; inancı için değil, çıkan için çalışan herkeste bir araya gelen bu iki uç noktaya da son vermek gerekir. Ama aynı zamanda bütün devrimcileri -evet, bütün devrimcileri diyorum- eleştirileri tam gereken yerde, uygun zamanda ve doğru bir biçimde, partimizde egemen olması gereken ve daha da iyileştirilebilecek olan demokratik anlayışla uyum içinde, açıkça sergilemeleri için teşvik etmek gerekir.

Kolektif bir karar kişisel bir karardan her zaman çok daha akla uygun olmuştur ve her zaman da öyle olacaktır. Yapılan, önerilen, derinlemesine düşünülen her şey her zaman devrimin yararına olmalıdır ilkesinden doğan düşüncelerin daha iyi ve inancın daha büyük olması için, sadece bireysel kararların karşısında olmakla yetinmeyip farklı görüşleri tartışmayı da teşvik etmeyi öğrenmeliyiz.

DEVRİMCİLER TEHLİKEYE ATILMAYA HAZIR OLMALIDIRLAR

Koridorlarda değil, toplantılarda konuşmak gerekir. **Sürekli olarak bizi övgülere boğan, hiçbir zaman eleştirmeyen, kötü yapılanlar karşısında vurdumduymaz davranan, kendi görüşünü belirtmek için her zaman üstünün görüşünü belirtmesini bekleyenin açıkça bir oportünist ya da bir bürokrat veya bir numaracı olduğunu; bu hayvanların topunun bize çok zarar verdiğini akıldan hiç çıkarmamalıyız. Devrimciler görüşlerini yüz yüze, gözlerinin içine bakarak ifade etmelidirler.** Ödenecek bedel ne olursa olsun, devrimciler sorunlardan kaçmamalıdırlar.

Devrimciler, Jose Marti'nin 13 Eylül 1892'de, Başkomutan Maximo Gomez'e gönderdiği mektubun kendilerine gönderilmiş olduğunu düşünmelidirler. Marti bu mektubunda, Gomez'i yaklaşmakta olan savaşa katılmaya davet ettikten sonra şöyle yazmıştı: *"Size özverinizin sevincinden ve insanların olası nankörlüğünden başka sunacak bir ödül sunma olanağına sahip olmadığım bugün, olumsuz bir cevap alma kaygısı taşımadan, size bu yeni görevi yeriyorum."*

Şerefi nitelik haline getirmek gerekir. Bu zamanlar çocukça yakınmalar zamanı değil, kararlılık, sarsılmazlık zamanıdır. Bizden önce gelen ve bu toprakları ulus haline getirenlerin, yaşamlarını vererek ülkeye özgürlüğünü verenlerin, bugün geçmekte olduğumuz kudurmuş

denizin ortasında güvenliğimize göz kulak olan kumandanın düzeyine ulaşmayı kendimize görev bilmeliyiz.

Bağlılık içinde çalışmak gerekir. Bütün güçlerin bir hedefe doğru yürürken birbirlerine bağlı olmaları zaferin temel direğini oluşturur.

Devlet, hükümetin bütün mercileri, Komünist Gençlik Birliği, kitle ve öğrenci örgütleri, Devrimci Silahlı Kuvvetler ve İçişleri Bakanlığı partinin ve başkumandanın yönetimi altında, bugün için sıkı bir birlik içinde, tam bir eşgüdüm halinde, bir an bile kaybetmeden temel stratejik hedef üzerinde çalışmalıdırlar.

FASULYELER TOPLARDAN DAHA ÖNEMLİDİR

Başkumandanın biraz önce söylediği gibi, bugün şeker üretiminin yanı sıra, istisnasız Kübalı bütün devrimcilerin temel ekonomik, politik, ideolojik ve askeri stratejik görevi -Fidel'in son zamanlarda sürekli hatırlattığı üzere- halka yiyecek sağlamaktır.

Dün fasulyelerin toplar kadar önemli olduğu söyleniyordu. Bugün fasulyelerin (halkın ihtiyacı olan temel gıda maddelerinin simgesi anlamında) toplardan daha önemli olduğunu kesinlikle söylüyoruz. (Bununla birlikte, yankiler bu konuda yanılgıya düşmesinler; burada bu ülkeyi savunmak için toplar ve diğer gereken şeylerden yeterince var.) (Uzun alkışlar)

Bunun için, çalışmak ve özellikle sistemli bir şekilde, kararlılıkla, cesaretle ve üretkenlikle çalışmak gerekir. Atılan her adımı tarımda, sanayide, turizme, her yerde milimi milimine sağlamlaştırarak, çalışmanın sürekliliğiyle, niteliğiyle, verimliliğiyle ve kalıcılığıyla hiçbir ilgisi olmayan her şeye ve sloganlara son vererek çalışmak gerekir.

Partinin kadroları kitleleri seferber ederek, birleştirerek ve savaşa götürerek onlara örnek olduklarında, öncülük ettiklerinde ve kitlelerle sıkı bağlar içinde olduklarında, ne özel dönem, ne de emperyalist abluka bizi sonuç elde etmekten alıkoyamaz. Las Villas'ta Caibarien, Cienfuegos'ta Cumanayagua ve Guantanamo şehirleri bunun kanıtları olmuştur.

Daha önce partinin Manzanillo Belediye Komitesi Birinci Sekreterliği görevini yerine getiren Granma Halk Yönetimi'nin şimdiki başkanı bunu yapmıştır. Partinin başında, (hiçbir çalışmanın kusursuz olmadığını -Fidel'in bize anlattığı- gibi ve her yerde sorunlar, zorluklar ve hatalar olduğunu bilerek) kitlelerle sıkı bağlar içindeki güçlerin bağlantısını sağlayarak son derece verimli bir çalışma gerçekleştirdi. Manzanillo, halk tünellerinin inşasında en önde gelen şehirdi. Bu şehir aynı zamanda şu sloganı pratiğe geçirmiş olanların ilklerinden birisidir de: "Yeraltında

tüneller ve üstünde besin maddesi!" Bundan dolayı, şehirde ve çevresinde ekilmemiş yüzlerce hektar toprak işlendi, su buldular, kitleleri seferber ettiler.

Daha önceden özel dönemde olduğumuz doğrudur. Ama durum bugünkü kadar güç değildi. Ama Manzanillo halkı Granma şehrinin kadınlarını ve erkeklerini, doğunun ye bütün ülkemizin kadınlarını ve erkeklerini karakterize eden kahramanlığı yerine getirerek partinin yönetimi altında bütün bu başarıları kazandı.

Dominguez yoldaşın partinin taşra örgütleyicisi görevine terfi ettirilmesine ve ardından Halk Yönetimi Başkanı olarak atanmasına karar verildi. Dominguez Manzanillo'dan alındığında, Fidel size bütün bu anlattıklarımı bilerek ve taşrada görevlendirildiğini öğrenmeden önce, bize endişesini ifade etti. Bu kararın Manzanillo'da gerçekleştirilen çalışmayı etkilemesinden endişe ediyordu. Ve görüldü ki, Manzanillo'da, yani şehirde ve çevresinde bir yıl suresince yapılan her şey çöktü, yok oldu.

Bu doğru mu, yoksa yanlış mı yoldaşlar? Özellikle Milletvekili Pina'ya ve Başkan Dominguez'e sesleniyorum. Bu sorun sizin de katıldığınız Holguin bölgesi toplantısında ele alınmıştı.

Bir yılda her şey çöktü; kadrolarımızın, parti yönetimimizin ve belediyeninkinden daha çok taşra hükümeti yönetiminin yetersizlikleri yüzünden her şey çöktü.

Sekreterlik görevine, o sırada Belediye Halk Yönetimi Başkanı olan yoldaş önerildi ve bu yürümedi. Bazı kuşkularımız vardı, bununla birlikte çalışmanın yukarıdan izlenmesini önerdik. Mükemmel bir yoldaş ama, daha önce bizim başımıza defalarca geldiği gibi, onu tamamiyle yerine getirmekte yetersiz olduğu bir göreye yerleştirdik.

Guantanamo'dan, Cumanayagua'dan, Caibarien ve bazı bakımlardan Sibanicu'dan -bazı bakımlardan diyorum çünkü devlet tarafından önemli ölçüde sübvanse edilen bu tür hayvancılık işletmelerinin çok büyük çoğunluğunda olduğu gibi, bu belediyenin güçlü noktalarından biri olan hayvancılık iyi gitmiyordu- söz etmek istiyorum ve Dominguez yoldaş bunun mümkün olduğunu çok iyi biliyor çünkü kendisi ve parti yönetimindeki yoldaşları halkla sıkı bağlar içinde başarılı oldular.

GRANMA HALKININ YURTSEVERLİĞİ

Hiç kimse Granma halkının yurtseverliğinden kuşku duymuyor. Birçok generalimiz, bunların en iyi askerlerimiz olduğunu -diğerlerini küçümsemeden- ve Havana'da olduğu kadar Matanzas'ın Jagüey narenciye plantasyonlarına atanan birliklerimizde de, başkentin düzenli silahlı kuvvetlerinin birliklerinde olduğu kadar batı ordusunda da, genç işçilerin

ordusunda da bunlardan bulunduğunu söylüyorlar.

Kısa süre önce, Granma'yı ziyaret ettim ve ulusal marşı, Perucho Figueredo tarafından ilk kez söylendiği Bayamo Meydanı'nda heyecanla söyledik.

Öğretmenlerimizi, tıbbi hizmetler personelimizi nasıl övmeyelim?

Birinin burada belirttiği gibi -sanıyorum Argentina Valenciana yoldaştı- Granma halkı ve ülkede bizi tüm dinleyenler ne söyleyecekler? Orasının cennet olduğunu mu? Sabah oturumundan sonra verilen arada Granma'dan bazı yoldaşlara söylediğim gibi, Granma'da her şey öylesine iyi gidiyor ki, eksiksiz tüm parlamento hep birlikte valizlerini toplayıp oraya yerleşmeliydi?

Bu mecliste ve misafirler arasında egemen olan zihniyetle bunu değerlendirin. Elde edilen başarılardan ayrı olarak, gerçeklikleri böylesine iyi bilen Granma halkı da aynı şeyi düşünmelidir.

ÇALIŞMAMIZIN SONUCU

Ama şimdi yaptıklarımızla övünme zamanı değil, çalışmamızın sonucunu analiz etme; Fidel'in dediği gibi, objektif sorunlara yaratıcılıkla ve cesaretle çözümler bulma, bugün karşılaştığımız ve devrimin zaferinden beri var olan sübjektif türde sorunlara akıllıca karşı koyma zamanıdır. Kuşkusuz aralarında bizim devrimimizin de yer aldığı dünyanın en iyi devrimlerinin (hümanizmiyle, kahramanlığıyla ve tarihiyle en iyisi olduğunu belirtmemek için böyle diyorum) hiç hata yapmadıklarını, sübjektif sorunlarla karşılaşmadıklarını düşünecek kadar idealist değilim. Sübjektif sorunlar insanın, insan varlığının ayrılmaz parçasıdır. insanların, insan varlıklarının olduğu her yerde sübjektif sorunlar vardır.

Las Villas'ta ve Holguin'de eleştirdiğimiz gibi, insanın aynı taşa iki defa çarpan tek hayvan olduğu belirtilirse, diyorum ki biz yalnızca zorluklarımızı derinlemesine analiz etmediğimiz için, bütün bu 35 yıl boyunca bir düzineden daha fazla kez aynı engellerle karşılaştık.

Bunu size açıklamak için, yeniden konuya dönüyorum. İnsanlarda cesareti, mücadele ruhunu ve yaratıcılığı teşvik etmek gerekir. Bu devrimi karakterize eden ve onun en ciddi tehlikelerden ustaca kurtulmasına ve bu tehlikeleri bozguna uğratmasına olanak veren bir şey varsa, bu da devrimin doğuşundan itibaren, 40 yıldan fazla zamandır, Fidel'in cesaretin, yaratıcılığın, düşüncelerin gücüne ve insanın sonsuz zenginliklerine güvenin üzerinde ısrarla durmasıdır.

Ne sorunların bizi ezmesine, ne de emperyalistlerin ve uşakları karşı-devrimci radyo istasyonlarının düşmanca propagandalarının bizi

yanıltmasına izin verelim. **Hatadan korkmayalım, -yeter ki bu hatalar çalışma yolunda yapılsın, doğruları söyleme konusunda değilçünkü deneyler hatalardan kazanılır. Daha önce söylediğim gibi, bir an gelir düşersin, sonra kalkar ye yeniden ilerlemeye devam edersin.** Buna karşılık, hareketsizlikten, seyircilikle yetinmekten, pasiflikten, bananecilikten, baştan savma iş karşısında boyun eğmekten, yeniden tekrarlanmamaları için hataları derinlemesine analiz etmekten kaçınmaktan korkmak gerekir.

DEVRİM İNSAN İÇİN YAPILIR

Ülkede yaptığım geziler sırasında, bölgeden biriyle bölgenin durumundan söz ederken, bu kişi çözülebilecek olan ve halkın bunların çözülebileceğini bildiği sorunları ortaya koyduğunda, kimi zaman derinden yaralandım.

Neden pis hastahanelere sahip olunsun? Bir hastayı sertlikle tedavi etmek neden? Değerli bir varlığı kaybetmek üzere olan biri karşısında duyarsız kalmak ve hatta bürokratik prosedürler adına ona bir yerden öbürüne mekik dokutmak neden?

Devrim insan tarafından ve insan için yapıldığı halde, herhangi bir insani dram karşısında ilgisiz kalan biri kendisine nasıl devrimciyim diyebiljr?

Bugün Fidel'in esrarengiz kanamalı deng salgınına yakalanmış çocukların yaşamını kurtarmaya tahsis edilmiş pediatri hastahanelerinde, yoğun bakım odalarındaki hızlandırılmış inşayı adım adım yöneterek ve denetleyerek uykusuz geçen bu 15 gecesini -bu binlerce örnekten sadece bir tanesidir- düşünmekten kendimi alamıyorum.

İnsani duyarlılıktan söz ettiğimize göre, yol boyunca düşen çok sayıda yoldaşın ve en yeni ve en ölümsüz örnek olarak, Manzanillo ve Santiago'daki, Sierra Maestra'daki illegal yaşamdan ölümüne kadar bunca şey yapan Celia Sanchez Manduley yoldaşın adını vermekten kendimi alamıyorum. (alkışlar)

Yurttaşlar, ne büyük bir halka ve ne büyük bir başkumandana sahibiz!.. (uzun alkışlar)

Bu halk için yapılması gereken her şeyi yapacağız. Gereken yasaları çıkaracağız, bu devrimi kurtarmak için gerekli olan zorlukları yeneceğiz.

Zorluklar bizi savaşa davet ediyor ama bu sabahki oturum -başlangıçta söylediğim gibi- bu savaş davetini boş bir talimata dönüştürme olasılığı içinde bulunduğumuzu ve bunun "mümkün" olduğunu bana kanıtladı.

Halkımız ve halkın devrimi ilk düşüncemiz ve son soluğumuz olmayı, kadrolarımızın ilk düşüncesi ve son soluğu olmayı hak ediyorlar ve her zaman hak edecekler.

Savaşa haklı olmanın gücüyle, ilkelerin gücüyle ve zaferin sarsılmaz inancıyla gidelim. Çünkü muzaffer bir devrime, kahraman bir halka ve vatanı ve halkı için neleri yapabilecek yetenekte olduğunu tarih önünde yeterince kanıtlayan bir başkumandana sahibiz. (alkışlar)

Hiç kimse bunu Che'den daha iyi anlatmamıştır:

*"Eğer bugün **buradaysak** ve eğer Küba Devrimi her zaman **buradaysa** bunun nedeni şudur: Çünkü **Moncada**'ya ilk önce Fidel girdi; çünkü **Granma**'dan ilk önce o indi; çünkü Sierra Maestra'ya ilk o çıktı; çünkü Domuzlar Körfezi'ne bir tankın üzerinde gitti; çünkü su baskınları olduğunda afet yerlerine gitti ve hatta geçmesine izin verilmek istenmediğinde kızdı.*

"Bu nedenledir ki, halkımız başkumandanına bu sınırsız güveni duymaktadır. Çünkü o kişi olarak, devrim adına herhangi bir fedakarlığı isteyebilmek için manevi otoriteye sahiptir."

Che böyle düşünüyordu ve ben de aynı şeyleri düşünüyorum. (alkışlar)

Bir vesileyle, başkumandan bize şunları anlatmıştı:

"Devrimcilerin morali asla bozulmaz. Güçlerini rezervlerinden, zorluklarından alırlar ve önden yürümeye devam ederler. İlk bağımsızlık mücadelelerinden itibaren, 10 Yıl Savaşı'ndan itibaren, ülkemizin tarihi bize bunu ispatlamıştır. 10 yıl!.. Tam bir hezimetle son bulan -10 yıl!- ve sonu Zanjon Anlaşması'na varan bir savaş. Bununla birlikte, savaşçılar yeniden ayağa kalktılar ve bugün ulaştığımızı mümkün kılana kadar önde yürümeye devam ettiler." diyordu Fidel yoldaş 19 Mayıs 1970 günü.

Ben de konuşmamı bu sözlerle bitiriyorum.

Teşekkürler... (uzun alkışlar)

